Marsollier:
Camilla eller
Den underjordiske
Hvelving.
o/N. T. Bruun. 1805.

Benoit Jos. Marsollier
des Vivetières.

Camilla
eller
Den underjordiske Hvælving.

Syngestykke i tre Acter

af

Marsollier.

Oversat

til D'Alayracs Musik

af

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn, 1805.

Trykt og forlagt af C. M. Cohen,
paa Hiørnet af Laxe- og Nellikkegaden No 318 og 19.

Personerne.

Camilla, Hertug Albertis Gemalinde.
Hertug Alberti.
Adolph, hans Søn.
Loredano, hans Brodersøn.
Fabio, Loredanos Kammertiener.
Marcellin, en Karl i Albertis Tieneste.
Lauretta, hans Kiæreste.
Strozzi, i Albertis Tieneste.
Garriga, en Hyrde.
En Retsbetient.
Chor af Tienestefolk.
Chor af Soldater.

Handlingen foregaaer i et gammelt forfaldent Slot, som har staaet ubeboet i mange Aar, og som ligger midt inde i en Skov.

Alberti har en Guld-Kiæde om Halsen, hvori hænger en Guld-Nøgle, som han giemmer inde i sin Barm.

Første Act.

(Skuepladsen forestiller en stor Vestibule; paa Væggene, som ikke ere betrukne, hænge nogle store Familie-Malerier. Der er ingen Meubler. Det er skummelt. Handlingen begynder Klokken aatte om Aftenen. Paa den ene Side er der to Døre, og paa den anden een, som gaaer ind til Albertis Værelse. For alle Dørene er der store Laase og Skudder, som giøre Støy, hvergang de aabnes eller lukkes. Den hele Decoration maae være saa skummel og rædselsfuld som muligt).

Første Scene.

Loredano (i Uniform); Fabio (reiseklædt). Marcellin (viser dem ind).

Loredano.

Saa Du vil da være saa god at give os Huusly i Nat, min Ven?

Marcellin (munter);

De reiser tilbage til Neapolis; De er faret vild; Deres Heste kan ikke aarke at gaae længer; det

regner saa det skyller ned; det er snart mørk Nat; De seer ud til at være skikkelige Folk — ih, for Pokker! saa kan jeg jo dog ikke være saa hundsk at nægte Dem Huusly og Natteleye!

Loredano.

Vi har gaaet meget længe omkring her i Slottet; det er umaadelig stort.

Marcellin.

Ja, det troer jeg! Og alligevel er mere end Halvdelen af det faldet ned.

Fabio.

Og det som er tilbage —

Marcellin
(i en fortrolig Tone):

Gaaer kanskee samme Vey inden i Morgen.

Fabio (rystende af Angst):

Hilledød! her er ikke godt at være!

Marcellin.

Det seer ligere ud til en Kragerede, end til et Slot; det ene Stykke dratter ned efter det andet, og naar det sommetider stormer en Smule — ha! ha! saa regner her Stene ned som Hagl!

Fabio.

En kiøn Beskrivelse! — (Han seer op til Loftet). — Hvem der var vel herfra!

Marcellin.

Det har før været et gammelt Munkekloster, som Munkene forlode, fordi det ikke gik saa rigtigt til; her er lange mørke Gange, store Haller, gyselige underjordiske Hvælvinger — —

Fabio.

Hu! Ihja!

Marcellin

(med en hemmelighedsfuld Mine):

Man siger endogsaa, at her skal have været mange Giengangere og Spøgelser — —

Fabio

(med stigende Forundring og Rædsel):

Giengangere og Spøgelser! Og Du vil være her?

Marcellin

Ja, nu har jeg været her i et Aar, ikke mere; men sandt at sige, har det ogsaa været mig det længste Aar i mit hele Liv.

Fabio.

Det troer jeg nok!

Loredano.

Hvad er Din Bestilling her?

Marcellin.

Først var jeg Gartner; men siden der ingen Hauge er mere, saa giorde man mig til Huushov-

mester, for at passe paa Meublerne; men siden der ingen Meubler er mere, saa giorde man mig til Forvalter, for at modtage Afgivterne af Egnens Bønder; men siden der nu hverken er Afgivter eller Bønder — —

Loredano (afbryder ham):

Hvormed fordriver Du saa Tiden?

Marcellin (leende):

Med at være forlibt, gode Herre; og jeg synes, at Tiden gaaer altiid ret godt med den Spøg!

Fabio (forundret):

Være forlibt! her?

Marcellin.

Allevegne, min Sandten! allevegne! Og nu, da jeg seer min lille Lauretta her, o, nu synes mig at vores fornemme Kragerede er ikke nær saa hæslig som før! O, De skulde bare see den søde velsignede Slut! jo, det er en Pige af første Skuffe!

Aria.

En vakker Slut til at indtage!
Saa øyegod, saa himmelsk mild!
Et muntert Blik, liigt Solens Ild —
Ak! Glæden mig forvilde vil! —
Der sagtens er en Skienhed til,
som kan andre langt meer behage;

men for min Deel jeg ey saae Mage!
ja, Glæden mig forvilde vil!
Skiøn hun er fra Top, til Taa!
O! saa mild, saa yndig, saa —
(han afbryder sig selv):
Herrerne mig vist forstaae!
Elskte Pige!
O, hvor Du er mig kier!
For mig Din Lige
ey i Verden er!
Dydig hun er; Spøg og Fias hun ey
kan lide;
og naar jeg i Smug blot stiele vil et Kys,
Skielmen raaber strax: „stille! tys!"
og af min Favn hun sig vil slide.
Ney! til min Glut jeg ey saa Mage!
ved første Blik hun maae indtage!
Skiøn hun er fra Top til Taa!
(som før):
Herrerne mig vist forstaae!

Loredano.

Det skal være mig en stor Fornøyelse at giøre den deilige Gluts Bekiendtskab! — Men, kan man ikke faae den Ære at hilse paa Herren i Huset?

Marcellin.

Ney, det er en umulig Ting! — Han taler aldrig med fremmede Folk, og i de aatte Dage han nu har været her, troer jeg neppe, at jeg har hørt tre Ord af hans Mund.

Loredano.

Ikke tre Ord i aatte Dage! Hvem er han da?

Marcellin.

Det veed jeg ikke.

Loredano.

Hvor kommer han fra?

Marcellin.

Det veed jeg ikke heller.

Loredano.

Men, hvad kalder man ham da?

Marcellin.

„Herre!" — naar man taler til ham, og „Biørnen," naar man taler om ham.

Fabio

(trækker Loredano i Kiolen).

Lad os skynde os herfra, Herre!

Loredano.

Hvad giør han her paa dette øde Sted?

Marcellin.

O, han giør mange Ting! Han gaaer saadan frem og tilbage, han sukker, han stirrer hen foran

sig, han sky̆kker med sig selv, og kan hverken lide Spørgsmaal eller nysgierrige Folk.

Loredano.

Altsaa faaer jeg ham da ikke at see?

Marcellin.

Ney, fik han bare Nys om, at jeg havde ladet Dem komme ind, saa lod han mig strax jage paa Porten!

Loredano.

Det skulde giøre mig meget ondt, hvis Du fik Fortred for min Skyld, og dersom det havde været muligt at faae Natteleye et andet Sted — —

Marcellin.

Inde i Skoven er der dog rigtig nok en Slags Kro —

Loredano.

Ja, men det er et afskyeligt Hul! Vi stege af der, men hele Stuen var fuld af Folk, der saae ud som —

Marcellin (afbryder ham):

— Som Røvere vel? ja, dem er her nok af her i Egnen!

Fabio (seer paa Marcellin).

Ja, det troer jeg med!

Marcellin.

Hvor man vender sig, seer man Knægte med de neest forbandede Ansigter! —

Fabio (som før).

Det har jeg mærket!

Marcellin (bliver ved):

Og dersom De vidsde alt hvad her skeer! —

Fabio (affides og skielvende):

Hvem der var vel ude af denne Røverkule!

Loredano.

Folkene derhenne i Kroen vare allesammen bevæbnede; en gammelagtig Mand, som for Resten saae ganske skikkelig ud — —

Marcellin (afbryder ham):

O, man skal ikke skue Hunden paa Haarene, min Herre!

Fabio.

Ney!

Loredano (bliver ved): —

Forbød Kromanden at tage imod nogen, hvem det endog var. Han viisde et Papiir frem — —

Anden Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin. Strozzi.

(Strozzi er klædt som en Biergbonde; han seer forfærdelig barsk ud, har sort Skiæg og tykke Øyenbryn).

Fabio

(springer forskrækket tilside, og siger affides):

Hu! hvilken leed Røverdievel!

Marcellin
(gaaer henimod Strozzi).

Vil Herren — ?

Strozzi
(med en meget barsk Røst):

Nu kom han hiem.

Marcellin.

Hvor er han?

Strozzi.

I den sorte Sal med Jernstængerne for.

Marcellin.

Hvad sagde han til Dig da han kom hiem?

Strozzi
(efterligner Alberti):

„Hvad giør Du her? bort!“

Marcellin.

Sagde han alt det? Hillemæn! saa maae han være i godt Humeur i Dag! — Han kom vel ene hiem ligesom sædvanlig?

Strozzi.

Ney, han havde et Barn med sig.

Marcellin.

Et Barn? hvor kan han have faaet det fra?

Strozzi.

Det var en Karl med Maske for Ansigtet, som bragde det.

Marcellin
(til Fabio og Loredano):

Seer I?

Fabio (sagte og med Angst):

Ventelig en Bandit! Uh!

Strozzi.

Og jeg hørde, at Karlen sagde: „Ja, naadige Herre, han er kommen tilbage, og ifølge hans sidste Brev vil han maaskee allerede i Dag være i Neapolis.“

Marcellin.

Altsaa er vores Herre en naadig Herre? see, det har jeg nu heller aldrig vidst før.

Strozzi (bister):

Vil Du vide, hvor naadig han er, saa gaae selv og spørg ham! Men det er vist nok, at i Dag er det første Gang jeg har seet hans Pande uden Rynker.

Marcellin
(med Munterhed til Loredano):

For Pokker! Seer De, her hænder hver Dag noget Nyt! En Karl med Maske for Ansigtet, et Barn, en Ubekiendt, som kommer til Neapolis i Dag, Herrens Pande uden Rynker — —

Strozzi (buldrende):

Hold Mund med Din Sladder! — Du venter vel Herrens Befalinger her?

Marcellin.

O ja, her eller et andet Sted! der er lige godt allevegne. Saasnart Klokken kimer, springer jeg strax!

Strozzi

(trækker ham lidt affides).

Hvad er det for Folk? hvad skal de her?

Marcellin (noget forlegen):

Hvad det er for Folk? — hvad de skal her? — (hastig): Det er nogle af mine Slægtninger, som ere komne her til min Forlovelse.

Strozzi

(i en meget huul og forfærdelig Tone):

Det er sandt, den Spøg skal jo gaae for sig i Aften. For Satan og alle Helvedes Aander! hvor vi der skal more os! hvor vi skal lee! — Farvel saalænge, godt Folk! Vi tales siden ved! Nu vil jeg bringe Herren hans Dolk og hans Pistoler.

(han gaaer).

Fabio

(som var kommet sig lidt, begynder atter at skielve).

Do — Dolk og Pistoler! Tales sid n ved! — O, Gud naade os begge to!

Tredie Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin.

Fabio
(da Strozzi er borte):

Hvem var den elskværdige Person?

Marcellin.

Det er den første Kammertiener.

Fabio.

Er det den første Kammertiener? naa, Du gode Gud! hvilket Livree! og hvilken Tone! — Han saae ligere ud til en Varulv, end til en Kammertiener!

Marcellin.

Ja, Biørnen — jeg mener Herren — har just ikke valgt de smukkeste Folk til sin Opvartning; jo styggere og forskrækkeligere de saae ud, jo kierkomnere vare de ham, og han har ladet Klædedragten svare til Udseendet. — Men det er sandt, nu hørde De jo, at jeg sagde De vare af min Familie. Dersom Herren af en Hændelse fik Dem at see og talde til Dem, saa maae De sige det samme, for ellers gik det mig galt; og saa i Morgen ganske tidlig videre fort! — Tys! jeg syntes at jeg hørde noget! — Ney, det var dog intet; jeg kan endnu blive noget hos Dem.

Fabio.

Men jeg synes, Du talde med „Kammertieneren" om en Klokke —

Marcellin.

Ja rigtig. For Pokker! jeg maae dog giøre Dem bekiendt med Husets Leilighed, og underrette Dem om Alt hvad der skeer i denne Ravnerede, som vi kalder et Slot.

Terzet.

Marcellin.

Klokken vi hver Time,
hver Stund høre kime
saasnart vi den høre slaae
hver Kiævt i vort Huus maae paa Pinde staae!

Loredano og Fabio.

En Klokke hver Time? —

Marcellin (afbryder dem):

Hist høres kime.

Loredano og Fabio.

Naar I den høre slaae? —

Marcellin (som før):

Maae Alt paa Pinde staae!
Naar Herren byder, strax Klokkens Klang
rundt om os skingrer høyt: „Dingdang! Dingdang!“

(Han efterligner Klokkeklang).

Men har han Hast, da alt skeer i Spring;
Klokkens Slag lyder da: „dingdangding! dingdangding!“
Skal man sig lægge paa sit Øre
være taus og slet intet høre:
„Dringelingdingding!“

Loredano (leende):

Det sælsomt er, jeg sige maae!

Fabio (rystende):

Af Angest kan jeg neppe staae!

Marcellin (til Loredano):

Det sælsomt er — men alting maae
paa dette Slot saaledes gaae!

Loredano og Fabio.

Naar Herren kalde laer? —

Marcellin (som før):

Dingdang! Dingdang!

Loredano og Fabio.

Men naar han Hastværk har? —

Marcellin (som før):

Dingdangding! Dingdangding!

Loredano (leende):

Det sælsomt er, jeg sige maae!

Fabio (rystende):

Af Angest kan jeg neppe staae!

Marcellin (til Loredano):

Det sælsomt er, men alting maae
paa dette Slot saaledes gaae!

(paa eengang).

Loredano.

For Resten jeg ad Tingen leer!
Jeg om det Fias mig ey vil bryde!
Her vil jeg Ro og Hvile nyde!
Trygt Storm og Regn jeg Trods kan byde!
Ey dette ly det værste er!

Fabio.

Skiøndt græbefærdig jeg dog leer!
Her vil jeg Ro og Hvile nyde,
mig om hans Løgne ikke bryde,

(paa eengang).

thi sikkert han en Løgner er.
En lønlig Røst jeg hører lyde:
at jeg min Død skal finde her.

Marcellin.

Men Marcellin dog stedse leer!
Min Bryllupsdag nu snart frembryder!
Ved Dans og Løyer jeg mig fryder!
Naar med sin Glut man Livet nyder,
man aldrig veed hvad Kummer er!

(Man hører en Klokke).

Loredano.

Hør Klokkens Klang! — lyt nøye til!
Siig os hvad dette skal betyde?

Marcellin (tæller Slagene):

Herved vi tre os kunne fryde!

Fabio.

Vi? Ak!

Marcellin.

Nu Herren spise vil.

Loredano. Fabio
(i en ynkelig Tone):

Og vi?

Marcellin.

Naar det slaaer til!
og Skiebnen vil!

Fabio.

Maaskee det sidste Gang vil blive!
Velan! men vilde Himlen give
god Aftensmad vi maatte faae!

Loredano.

Hvis jeg mig gad tilkiendegive,
man mere Agt mig vise maae.

Marcellin (afsides):

Jeg næsten troer de Skrupler faae;
for mig de gierne vredes maae!
vil de ey blive, kan de gaae!

(paa eengang):

Jeg ligefuldt som før dog leer!
Min Bryllupsdag nu snart frembryder!
Naar med sin Glut man Livet nyder
man aldrig veed hvad Kummer er!

Loredano.

For Resten jeg ad Tingen leer!
Jeg om det Fias mig ey vil bryde!
Her vil jeg Ro og Hvile nyde!

(paa eengang):

Trygt Storm og Regn jeg Trods kan byde!
Ey dette Ly det værste er!

Fabio.

Skiøndt grædefærdig jeg dog leer!
Her vil jeg Ro og Hvile nyde,
mig om hans Løgne ikke bryde
thi sikkert han en Løgner er.
En lønlig Røst jeg hører lyde:
Herfra Du aldrig slipper meer!

(Man hører Klokken ringe hurtig).

Fabio (til Marcellin):

Tys! hører Du: han Hastværk har!

(han efterligner Klokken).

Loredano.

At vi kom her, ret heldigt var!

(Klokken bliver ved at ringe).

Marcellin.

Hør Klokkens Klang! nu er det klart!
Vor Ro har nu for længe vart!

Loredano (til Marcellin):	Fabio. (til Marcellin):
Hans Vrede Du vil	Hans Vrede Du vil
Dig paadrage;	Dig paadrage;
Saa skynd Dig! løb!	Saa skynd Dig! (sagte):
kom snart tilbage.	men kom ey tilbage!

Marcellin.

Hører mig, Børnlille:
værer tause, stille!
Vent her paa mig; jeg kommer snart;
pas paa: jeg løber i en Fart!

(paa eengang).

Loredano.

Det er bestemt: jeg bliver her!
Jeg synes Stedet vakkert er!
Jeg sikkert ynder det end meer;
naar først jeg hans Lauretta seer!

Fabio.

Skiøndt dette Sted forhadt mig er,
jeg nødes dog at blive her!
Mit Ophold ey godvillig skeer!
Jeg vide gad hvad Smukt han seer!

Marcellin.

{Vent her paa mig; jeg kommer snart;
pas paa: jeg løber i en Fart!

(han løber ud).

Fierde Scene.

Loredano. Fabio.

Fabio
(efter et kort Ophold, hvori han seer sig rundt om).

Naadige Herre! Hvad siger De om alt dette?

Loredano.

Meget mindre end Du tænker!

Fabio (i en fortrolig Tone):

Det er en Røverkule!

Loredano (smilende):

Ja, jeg kan ikke nægte, at det seer ud til det!

Fabio.

Det er en god Trøst De giver! — Men hvad skal vi nu bestille indtil de ere saa barmhiertige, at give os noget Mad?

Loredano.

Vente —

Fabio.

Vente? O, jeg Stakkel!

Loredano (bliver ved):

— Og læse, for der seer jeg en Bog ligge. (Han tager en Bog, som ligger paa et gammelt Bord, der er det eneste Meubel i hele Værelset). Hvad mon det er for en opbyggelig gammel Skrolle? — (han læser): „Advarsel mod farlige Elskovs-Handler!" — Ha! ha! ha!

Fabio.

Skriv det bag Øret, Herre!

Loredano

(slaaer et andet Sted op):

Betragtninger over Døden!" — Eya!

Fabio.

Man vil forberede os paa den. — Ja, ja! inden vi veed et Ord af det, bliver vi straffede for alle vore Spilopper og gale Streger! Himlen er retfærdig, og jeg har tit nok spaaet Dem, hvordan det vilde gaae!

Loredano

(hælder sig op mod Bordet):

Naa, hvori bestaaer da hele mit store Synderegister?

Fabio (næsten grædende):

Gud bevare os! har De glemt det? saa maae De ogsaa have en kort Hukommelse! — Om der endogsaa ikke var mere, end det Æventyr vi havde forend vores Reise til Frankrige, saa kunde det allene

være mere end nok. Det var jo en heel Roman. Et deiligt Fruentimmer, som er mutters ene i en tyk Skov og mellem en heel Flok Røvere; De kommer hende til Hielp, ret som De var kaldet; De bliver saaret, men De kløver Hovedet paa to af Røverne, og de andre tager Flugten; jeg er saa fornuftig at — — (Han giør en Pantomime, som naar en tager Flugten) — men da jeg mærker, at der er Fred og ingen Fare, kommer jeg for at tage min Deel af vor frelste Dames Taksigelser. Vi fører hende med os; hendes Folk, der havde smurt Hæle som nogle frygtsomme Stakler, nærmer sig igien. Ved Hielp af Penge og Trudsler bilder De Tienerne ind, at Damen, — som vi faaer at vide hedder Camilla — følger godvillig med Dem — og Gud veed hvad de nu siden har fortalt, for at retfærdiggiøre sig, dengang de kom hiem uden hende! Denne Streg allene —

Loredano (utaalmodig):

Fabio! —

Fabio.

Og naar den endda var den værste! — Damen troer, at De bringer hende til Neapolis, hvor hun siger, at hun er givt med en overmaade jaloux Mand, men i dets Sted fører De hende ind i et Huus, og viser Dem som hendes brændende Elsker. — Hun giør Dem Bebreidelser, græder, bliver fortvivlet; De seer, at Tingen er alvorligere end De havde troet, og lover at levere hende tilbage til hen=

des Mand. Dette beroliger hende noget; De vil vide, hvem der er saa lykkelig at eye hendes Haand, men hun afslaaer reent ud at sige det, og forsikkrer Dem, at dersom De vidsde hvem den Person var, De vilde fornærme, skulde De see, at det beroede kun paa hende at hævne sig. Hun siger, at Erkiendtlighed qvæler enhver anden Tanke; hun vil blot mindes, at De har frelst hendes Liv; denne Velgierning giennemtrænger hendes hele Siel, og hun sværger aldrig at nævne Dem, hvad Ulykke der endog kan ramme hende. Hun løftede sine smukke blaa Øine op mod Himmelen, og igientog denne Eed med en Fyrighed, som forundrede mig. — Efter to Dages Forløb bragde De hende til Portene af Neapolis, og alt hvad vi har tilbage af denne Heltebedrivt, er en Blessure og Sorgen over at have ført os galt op!

Loredano.

Jeg beder Dig, Fabio: husk mig aldrig paa denne ubesindige Handling! den har ofte nok forbittret mit Liv, og jeg glemmer den aldrig!

Fabio.

Ja, see nu taler De som De bør! — Dette er just det rigtige Øyeblik til at skrifte sine Synder; jeg tænker det maae formilde Himlen. Bliv De smukt ved det gode Forsæt, naadige Herre! Jeg vil ogsaa giøre Penitense! (Han taler med sig selv).

Loredano.

(uden at give Agt paa Fabio):

Hun sagde saa bestemt, at det beroede blot paa hende at hævne sig naar hun vilde; dette har bragt mig paa tusende Giisninger om hvem der vel kunde være hendes Mand. Hun er hemmelig givt, ventelig med en mægtig Person ved Hoffet. Eengang troede jeg endogsaa næsten, at det maaskee kunde være min egen Onkel — —

Fabio.

Deres Onkel, Herre? — Han, der er saa heftig — saa jaloux — saa voldsom i alle sine Lidenskaber! — —

Loredano.

Ja. Han er baade mægtig og riig; han har giort Alt for mig, og det beroer ogsaa blot paa ham at styrte mig igien. — Men, Camilla vilde aldrig giøre mig til et Offer for sin Hævn! Der var en Bliidhed, en Sieleadel i ethvert af hendes Træk, som har indskudt mig den fuldkomneste Tilliid. Naar man har et Ansigt som hendes, kan man aldrig bryde sin Eed! — Undertiden glæder jeg mig endogsaa ved den Tanke, at naar jeg kommer tilbage til Neapolis skal jeg finde hende glad og lykkelig! Jeg har det visse Haab, at min strafværdige Opførsel ikke har giort hendes Uskyldighed mistænkt; — O, maaskee kan jeg dog engang i mit Liv faae Leilighed til at erkiende og giengielde hendes Høymodighed!

Fabio.

Gid det var saa vel! — Men hvem er det der kommer?

Loredano (fyrig):

Det er en elskværdig Glut — hun er indtagende! — See, Fabio! see eengang!

Fabio.

Jeg seer det nok, Herre! — en nysselig Fod — en smækker Figur — et Par deilige Øine! — Det maae være den Pige den ene Røver talde om. — Vi faaer et smukt Ansigt at see — nu ryger alle vore moralske Forsætter i Lyset!

Femte Scene.

Loredano. Lauretta. Fabio.

Lauretta (til Loredano):

Min Herre, Marcellin sender mig op til Dem, for at bede Dem, at De maatte ikke lade Tiden falde Dem altfor lang.

Loredano (galant):

Dersom De vilde have den Godhed at blive hos os, mit smukke lille Pigebarn! —

Fabio (sagte):

Jo, det er en net Penitense han gior!

Loredano.

Det er Dem, som skal have Bryllup med Marcellin? —

Lauretta.

O, min Gud! det burde allerede have været afgiort for længe siden, men saa kom Herren bag paa os, uden at noget Menneske ventede ham. Jeg blev ogsaa saa fortredelig, at jeg græd en heel Nat! —

Loredano.

Stakkels lille Glut! Det er virkelig Synd at lade Dem spilde Deres Nætter med at græde.

Lauretta.

Ja, ikke sandt? men det var Herren — o, jeg er ret tosset som staaer og fortæller Dem saadant noget!

Loredano.

O, jeg beder Dem, bliv ved! fortæl De kun! — (sagte til Fabio): Hendes Øine ere guddommelige!

Fabio

(sagte til Loredano og i en moraliserende Tone):

O, hvad er nu det, naadige Herre? — (afsides og fyrig): Han har Ret!

Loredano (til Lauretta):

Det var Herren, sagde De? —

Lauretta.

Som kom og forstyrrede alleting, men siden har han dog giort Tegn til, at han samtykkede i vort Giftermaal; ja, Tegn! thi det er næsten umuligt at faae et Ord af ham! det er altiid saadan — (hun giør Tegn til at sige: Ja) — eller saadan — (hun giør Tegn til at sige: Ney) — eller saadan! — (hun giør Tegn til at vise En bort). — Vores Herre er en ganske forunderlig Mand, maae De vide! Men langt om længe — —

Loredano.

— Er De da kommet til Maalet! — (sagte): At den Slyngel, den Marcellin, skal være saa lykkelig!

Lauretta (leende):

Ja, langtfra Brudeskammelen er jeg rigtig nok ikke, og naar jeg kommer derfra, saa — —

Loredano.

Saa? —

Fabio.

Saa?

Lauretta.

Ja saa! — — Jeg har ogsaa kiendt Folk, der vidsde Besked med det jeg skal lære!

Vise.

1ste Vers.

Jeg har hørt, lykkelige Dage
den nygivte Viv vente kan.

Hvis engang Storme høres brage,
de til vort Held ey holde Stand.
Er det saa? jeg ey veed
om den Ting ret Beskeed!
Men jeg bør ikke for Dem dølge:
stedse jeg vil moderligt Fodspoer følge!

2det Vers.

Jeg har hørt, stundum det sig hænder
Konerne finde utro Mænd;
naar ey meer Herrens Hierte brænder,
Fruen bør see sig om en Ven.
Er det saa? jeg ey veed
om den Ting ret Beskeed!
Men jeg bør ikke for Dem dølge:
ogsaa heri vil jeg min Moder følge!

3die Vers.

Mangengang har jeg hørt min Fader
skiænde paa hende græsselig;
alt det Svar hun sig da tillader,
er dobbelt mild at vise sig.
Er det Ret? jeg ey veed
om den Ting ret Beskeed!

(leende):

Men heri, kan jeg ikke dølge,
lover jeg ey moderligt Fied at følge!

Ah! see der er Marcellin!

(Under denne Scene er det lidet efter lidet blevet mørkt).

Siette Scene.

Loredano. Lauretta. Fabio. Marcellin.

Marcellin.

Skiul Dem, mine Herrer! skiul Dem! — Biørnen, som kommer meget tit i denne Stue, har giort Tegn til, at han vilde gaae herigiennem. Derfor skynd Dem at følge med mig.

Lauretta.

Hvor vil Du giøre af disse to Herrer, Marcellin?

Marcellin. (forlegen):

Ih, jeg har intet andet Sted, end det lille Lukaf nede under Trappen; Du veed nok, der ved Enden af den lange Gang mellem Kielderskuret og Gaardøren.

Fabio (vranten):

Ventelig ude i Gaarden! ikke sandt?

Marcellin (leende):

Der fattes ikke meget i! men det regner dog ikke ned der.

Fabio.

Dog ikke? Et herligt Logis! det lille Lukaf under Trappen?

Loredano.

O, hvad siger det for det Par Timers Tiid vi blive her!

Lauretta (til Fabio):

Og jeg skal nok hente Dem, naar Violen begynder at spille op.

Fabio (forundret):

Skal her dandses?

Lauretta.

Det troer jeg! Og vi to skal have os en Springom!

Loredano.

Og vi to?

Lauretta.

O ja! Endskiøndt jeg gifter mig med Marcellin, vil jeg dog danse med andre.

Marcellin (til Loredano):

Skynd Dem bort! Nu kommer han! — —

Loredano.

Men jeg ønskede gierne —

Marcellin.

De lovede mig jo før, at gaae ham af Syne!

Loredano.

Jeg vilde blot see et Glimt af ham. —

Marcellin.

De kan dog ikke faae ham at see i Ansigtet. Hatten sidder ham lige ned paa Næsen, og han gaaer altiid med nedbøyet Hoved. — Gaae nu, gaae! — Fik han Dem at see, var jeg i Flugten! — Og husk paa: stille som Muus! — Tys! der er han!

Syvende Scene.

Loredano og Fabio (skiulte). Marcellin. Lauretta. Alberti. Strozzi. Tienere.

(Albertis Aasyn udtrykker Sinds-Uro; hans Haar hænger uordentligt; Hatten er nedslaaet og skiuler næsten hans Ansigt. Tre Tienere, i den før omtalte Dragt, følge efter ham med en Lænestoel, et Skriverbord, Lys og et Par Fakler. Theatret oplyses noget).

Marcellin (afsides til Strozzi):

Hvad nu! Mon han har i Sinde at blive her?

Strozzi (barsk):

Det veed jeg ikke.

Marcellin (til Lauretta):

Bittermæn! det vilde være os meget ubeleiligt!

(Alberti har imidlertiid giort Tegn, hvor Bordet, Stolene og Lysene skulle sættes. Under denne Slags Pantomine, søger Musikken saavidt muligt at male hans Forfatning. Han aabner en Skuffe i Skriverbordet, begynder paa et Brev, river det igien i Stykker, tager et Portrait op af Skuffen, betragter det, stikker det pludselig ind i Barmen, lukker Skriverbords=Skuffen med vold...m Heftighed og gaaer ud. Loredano og Fabio liste sig igien frem paa Tæerne, tilligemed de øvrige Personer, som Alberti før gav et Vink at forføye sig bort).

Fabio (til Mercellin):

Er han altiid ligesaa snaksom som nu, saa er Du vel uudskyldt, at Du ikke vilde fortælle os hvad han siger.

Loredano.

Hvor gaaer han nu hen?

Marcellin.

Man mener til et Fruentimmer, som skal være indesluttet her paa Slottet, og som aldrig nogen Moders Siel faaer at see.

Fabio.

Er han da nu gaaet hen at tale med hende?

Marcellin.

Det skal jeg ikke kunne sige — for hun er død.

Fabio.

Død?! hvoraf?

Marcellin.

Her var en Forvalter eller Fangevogter, som skal have behandlet hende saa slet — —

Fabio.

Og denne Fangevogter? —

Marcellin.

Han er ogsaa død, for aatte Dage siden, og derfor var det just Herren selv kom tilbage.

Fabio (aldeles modfalden):

Men Herre Gud! saa døer jo alle Mennesker i dette — Slot!

Loredano.

Og ingen af Jer har nogensinde været fristet til at følge efter ham, naar han — — ?

Marcellin.

Ney, det giør vi aldrig; for han bruger bestandig en vis lille Forsigtighed?

Fabio.

Hvad er det for en Forsigtighed?

Marcellin.

Et Par ladte Pistoler — —

Fabio (meget høyt):

Pistoler?

Marcellin (bliver ved): —

Som han altiid bærer hos sig; og saasnart der kommer nysgierrige Folk og spørger ham om noget, faaer de paa Timen Svar: — (han efterligner et Pistolknald): baus!

Fabio (rystende af Angst):

Baus?! Jeg spørger om ingenting! — O, der er han! (han render ud).

Loredano.

Han saae os ikke før, og jeg kunde maaskee — —

Marcellin.

Det er et rasende Menneske, min Herre! — Sæt Dem dog ikke i Bove! — (Han aabner en Dør). — Gaae herigiennem — længer ind — spring saa ned ad Trappen paa venstre Haand. — Godt! — Men stille, det beder jeg Dem om!

(Alberti kommer ind igien; han giør et Tegn, og Alle begive sig bort).

Attende Scene.

Alberti (allene).

Hvor mit Hierte banker! Det er her — under dette Gulv, i de rædselfulde Hvælvinger, at hun lever — og det er en Hemmelighed for den hele Verden. O, strafværdige og tilbedte Kone! hvor-

ledes har Du lønnet min brændende Kierlighed? — For at erhverve mig en desto større Ret til Din Erkiendtlighed, til Din Troskab, drog jeg Dig frem af Mørket, lod haant om Høyhed og Riigdom, og ægtede en fattig Pige af ringe Stand; mine Velgierninger lignede min uudsigelige Ømhed! — og Du har kunnet saare min Ære, giennembore mit Hierte? Jeg straffer Dig derfor! Jeg lider selv Dine Qvaler og forbander en Strenghed, som jeg dog troer retfærdig. Du er et Offer for min Hævn, for den Mands ubøyelige Lydighed som jeg paalagde at giemme og bevogte Dig i Jordens Skiød — Du er berøvet Dagens Lys, død for Din Slægt, for hele Naturen! — Du lever endnu, og Du veed ikke, at Din Elsker, Din Ægtemand, Din Dommer, har i aatte Dage været Dig saa nær, og at han gierne med sit Blod vilde kiøbe Visheden om, at Du lider uskyldig! — — Jeg kan ikke uden Forfærdelse nærme mig til den lønlige Nedgang, som min Vaersomhed her har unddraget for Alles Øine. — (Han nærmer sig lidt efter lidt til et af de største Malerier). — Den Jerndør, som er bag ved dette Maleri — Trappen, som gaaer ned til den underjordiske Hvælving — naar jeg blot rører ved Springfieren, kaa jeg strax — — (Han gaaer igien med Heftighed bort fra Maleriet) — Ney, ney! jeg vil ikke gaae derned! — O, mit Hierte er altfor svagt! — jeg kan ikke gaae derned! — Ak! lad mig da i det mindste betragte hendes Billede — disse dyrebare, bedrage-

lige Træk, der i saa lang Tiid vare min Siels hele Fryd, min Afgud, og som nu ere min Skiændsel og min Fortvivlelse!

(Han lægger Portraitet paa Bordet)

A r i a.

O Elskov! — O Hævn! Her i min Barm
Eders Slangebid nage!
Hver Dag, hver Nat min Siel de plage
med Ømheds Ild og vildest Harm!
Ney, ney, omsonst det er! Al Medynk er forbi!
Ey Bønner jeg vil høre!
Hiertets Stemme, tie!
Ey Jammergraad min Siel skal røre!
O Elskov! O Hævn! her i min Barm
Eders Slangebid nage!
Jeg døer af min Qval, af den vildeste Harm!
Og naar jeg føler Nag for den Straf, som
jeg gav —
naar, Utro! jeg Dig drog frem af Mørk-
hedens Grav,
mod Dit Bryst
jeg med Lyst

kunde Mordstaalet hævnende drage!
Hver Dag jeg seer er skabt til Plage!
dens Lys mig vækker til Qval og Harm!
O Hævn! her Du ey skal aftage!
Kom, hærd min Siel og styrk min Arm!

O, dersom hun endda havde villet tilstaae for mig, hvem det var, der giorde hende troløs! — med hvem hun flygtede bort fra mig — dersom hun havde overladt ham til min retfærdige Hævn! — Men hun elsker ham endnu, siden hun frygter for at jeg skal erfare hans Navn! Dersom han blot havde været forvoven, maatte hun da ikke selv være den første, der ønskede at see den straffet, som vilde vanære hende? — I et Fængsel — Hun! — Hun, som jeg vilde giøre lykkelig! — I Livets Vaar! — I Skiønhedens Blomster! — Hun maae sukke og vansmægte langt borte fra sin Ægtemand — fra sin Søn — fra en Søn, som begræder hende! — Og det er mig som har kunnet fordømme hende til denne rædselfulde Marter! — Ingen anden Underholdning, end et Stykke sort Brød, som hun væder med sine Taarer! — Og det er mig! — Men havde jeg da befalet, at man skulde straffe hende saa umenneskelig? — Ja, ja! jeg havde befalet det, jeg vil igientage denne Befaling! — Min Skinsyge sønderslider mit Hierte, og jeg føler mig istand til Alt! Lad hende skielve — lad hende

bekiende! — Ney, det er at være altfor svag! — Denne Dag vil blive skrækkelig, det føler jeg, og det Raseri, som henriver mig — ! — (Hans Øine falde hen paa Portraitet). Et eneste Blik hen paa dette Billede giør mig vaabenløs — rører mig — o, hvorledes vilde jeg da kunne staae imod, naar jeg saae hende? — Ney, jeg vil ikke see hende; jeg vil straffe mig selv for hendes Misgierning, og døe tusindfold hvert Øyeblik! Vexelviis bestormet af Grusomhed, inderlig Ømhed, brændende Kierlighed og dræbende Skinsyge — saaledes har jeg nu i syv Aar henslæbet mit usle Liv! Denne gyselige Marter, som jeg maae lide, som jeg maae indeslutte i mit Hierte, o, den fordobbles hver Dag, og kan endda ikke dræbe mig!

(han gaaer op mod Baggrunden).

Niende Scene.

Marcellin. Alberti.

Marcellin (banker udenfor):

Naadige Herre!

Alberti.

Hvem vover at banke paa? — (med barsk Røst): Hvem banker?

Marcellin (udenfor):

Det er mig, naadige Herre! Med Tilladelse at komme ind — eller blive udenfor, ligesom naadige Herre vil!

Alberti (lukker op):

Kom ind!

Marcellin (noget forbløffet):

Bliv ikke vred, naadige Herre! jeg troede, at naadige Herre vilde gaae ud af denne Sal, men det lader som om naadige Herre synes godt om den, og siden naadige Herre veed, at jeg skal have Bryllup i Morgen, saa vilde jeg huske naadige Herre paa — (sagte): Jeg vil kalde ham naadig lige til han bliver det!

Alberti
(utaalmodig og barsk):

Hvad vil Du huske mig paa?

Marcellin.

Paa at naadige Herre har tilladt os at holde Bryllup her paa Slottet — siden der intet andet Sted er!

Alberti.

Og saa?

Marcellin.

Og saa vilde jeg sige, at siden denne Sal er længst borte fra naadige Herres Værelser, saa havde vi været saa naadige — saa dristige, vilde jeg sige! — at vælge den til Bryllupsgildet.

Alberti (urolig og heftig):

Denne Sal til et Bryllup!? —

Marcellin (forskrækket):

Ja, Herre Gud! naadige Herre! det er den mageligste til det Brug. Og desuden veed naadige Herre nok selv, at dette Slot er en Smule brøstfældigt! — Ja, det er langtfra ikke for at bagtale Slottet, som for Resten kan være et meget godt gammelt Slot, men det kunde dog let hænde sig, at somme af Gulvene sank ned med En, naar man begyndte at danse paa dem; men denne Sal kan vist allerbedst taale en lille Springom, for der skal jo være murede Hvælvinger under den; ikke sandt, naadige Herre?

Alberti.

Jo, jo! jeg veed det!

Marcellin.

Hvis naadige Herre derfor vilde tillade det, skulde Brylluppet staae her? — (Alberti falder i Tanker og bliver rørt. Ophold. Marcellin betragter ham, og nærmer sig, da han seer hans Aasyn formildes). Naadige Herre vilde vel ikke være saa naadig at komme til mit Bryllup og see mig blive lykkelig? — (Alberti grunder, og giør en smertelig Gebærde). — I Grunden er jeg vis paa, at naadige Herre er baade mild og god, og dersom jeg torde sige Dem et Middel imod Deres Sorg og Bedrøvelse, saa vilde jeg raade Dem, at De skulde tage Dem en smuk lille Kone, som min Lauretta, og saa — —

Alberti
(med en qvalt og smertelig Røst):

En Kone!

Marcellin.

Troe De mig, naadige Herre, det giorde Dem baade glad og lykkelig.

Alberti
(som ikke længer kan undertrykke sine Følelser, i den lidenskabeligste Tone):

Lykkelig! Oh! — (Han gaaer hastig ud).

Marcellin
(efter et Ophold, hvori han følger Alberti med Øinene):

O, min Gud! hvad det dog er for en underlig Mand! — (Han gaaer hen til den Dør, hvorad Loredano og Fabio gik ud, aabner den og siger høit): Kom nu, mine gode Herrer! kom nu kun! Jeg begyndte at tale mildt til vores naadige Herre, og det jog ham strax paa Flugten!

Tiende Scene.

Marcellin. Loredano. Fabio; (lidt efter) Lauretta (med adskillige af Slottets Tienestetyende; Mandsfolkene have en grov, plump Klædedragt og fælt Udseende; Fruentimmerne ere ligedan klædte).

Marcellin
(gaaer til Indgangsdøren):

Hey, Camerader, kom I ogsaa herind! — (Lauretta og Tienestefolkene komme ind; til Loredano t

en leende Tone): Jeg vilde gierne forsamle hele Slottets vakkre Ungdom!

Fabio

(betragtende dem, affides):

Hu! hvilken forbandet styg gammel Ungdom!

Lauretta.

Og nu maae vi have os en Dans! — Heida! hvor er Musikken henne? — (til Loredano og Fabio): O! vi har den herligste Spillemand i hele Egnen!

Fabio.

Hvor er han?

Lauretta.

Her! — (Hun trækker Garriga frem. Denne er en Gedevogter, klædt som en Biergbonde: En viid graa Trøye, en Knortekiep i Haanden og Hat paa Hovedet).

Garriga (stammende):

Ja, her er jeg!

Fabio (forundret):

Han?! Er det en Musikant? — Hvad Instrument tracterer Du?

Garriga.

Jeg? Jeg spiller paa Viol!

Marcellin. (leende):

Ja, om Dagen vogter han Geder, og om Aftenen skaffer han vore Piger en lille Springom! — Nu lystig, Garriga! Spil op, min Dreng!

Garriga.

Ja, nok! men jeg maae først stemme, Marcellin!

Lauretta (til Loredano):

Herren selv tør vi ikke bede om at danse med os, men Deres Kammertiener er vel saa god at aabne Ballet?

Marcellin.

Og det oven i Kiøbet med min Fæstemø!

Fabio (mismodig):

Ney, jeg takker! min Podagra tillader mig ikke at danse.

Lauretta.

Podagra! og De er saa ung?

Fabio.

Det er arveligt i min Familie.

Marcellin.

Saa er Herren nok af fornem Stand?

Loredano.

Naa, frisk, Fabio! det er jo en Ære man vil bevise Dig.

Fabio.

Jeg er slet ikke ærgierrig.

Lauretta.

O, De slipper ikke! De maae ikke sige mig Ney! (Hun tager ham ved Haanden; Fabio giør Grimas-

er; hun fører ham midt op i Baggrunden af Skuepladsen for at begynde Dandsen).

Marcellin.

Naa, har Du ikke afstemt endnu? Spil op, Garriga!

Garriga.

Ja, ja, nu begynder jeg, Marcellin! (Han spiller en gammel Menuet).

Fabio.

Danser man Menuet her? Ja, i forrige Tider har jeg trippet en Menuet saa nydelig saa det var en Lyst, men nu er det forbi! (Han bukker og vil gaae).

Marcellin.

Ih, saa kan vi jo faae en anden! Hører Du, Garriga! En Springedans!

Garriga.

En der gaaer lystigere? — Det skal I faae! (Han spiller samme Menuet, men i en meget hurtig Takt).

Marcellin.

Du gnider jo det samme som før! Kan Du da ikke mere end det ene Stykke?

Garriga (med dum Latter):

Ney, jeg kan ikke.

Lauretta (efteraber ham):

„Ney, jeg kan ikke!" — Hvorfor sagde Du ikke det strax, Dumrian?

Garriga.

Det var Variationer; hvad vil I have mere?

Lauretta.

O, Marcellin, syng Du os heller en Rundsang; saa ere alle vi andre Chor! (til Loredano): Herren med, ikke sandt?

Loredano.

Med Fornøyelse!

Marcellin.

En Rundsang? — Lad mig engang see — hvad skal det nu være for en? — Ah! Jeg vil synge Jer en Vise, som er digtet om Skoven tæt herved! I veed jo nok, den sorte Skov? Det er en splinterny Vise, trykt i dette Aar!

Lauretta.

O ja! den er meget smuk! Jeg kan aldrig høre den, uden at det gyser i mig!

Fabio

(slipper Laurettas Haand).

Er den da saa gyselig?

Lauretta.

Ja, nu skal De selv høre!

Fabio (rystende):

Hu!

Vise.

Marcellin.

1ste Vers.

Vor Møller hiemad skyndte sig
med Lommen fuld af Penge;
hvad skeer? han hører pludselig
et Skrig fra Skoven trænge!
(Han lader som om han rystede af Angst, og siger):
Uh!
(Alle de andre efterabe ham):
Uh!

Marcellin (bliver leende ved):

Manden er ellers flink og kiæk,
men denne Lyd indjog ham Skræk.
Venner! lyd smukt det Raad jeg gier paa Tro og Love:
kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Choret (dansende):

Venner! lyd smukt det Raad han gier paa Tro og Love:
kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Marcellin.
2det Vers.

Betænk hvordan en Aftenstund
det gik den smaa Annette!
Sin Ring i Skoven misted' hun —
ja, meget meer end dette!

(Han siger i en betydningsfuld Tone):

Hm! hm!

(Alle igientage):

Hm! hm!

Marcellin (bliver leende ved):

Hvad hielper det hun dristig var,
naar Røverknægten Magten har? —
Smaaglutter! hør det Raad jeg gier paa
Tro og Love:
kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Choret (dansende):

Smaaglutter! hør det Raad han gier paa
Tro og Love:
kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

(Marcellin samler dem alle tæt om sig).

Lauretta (til Fabio):

Giv vel Agt paa det sidste Vers; det er endnu meget græsseligere, end de andre!

Marcellin.

3die Vers.

Jeg ved en Huulvey kasted' mig
til Ro paa Dagens Byrder;
strax hører jeg et Jammerskrig
som naar man nogen myrder!
(Han efterligner Skriget):
Ah! ah! ah!
Lidt efter jeg et Gienfærd saae;
med rædsom Rest det talde saa:
„Vogt Dig og følg det Raad jeg gier paa
Tro og Love:
„kom ey meer, kom ey meer i de sorte
Skove!"

Choret (dansende):
Ja, lyder smukt det Raad han gier paa
Tro og Love:
kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Fabio
(som ikke længer kan tvinge sin Angst).

Det er jo da en Satans Vise at synge for Folk! Betænk dog, at jeg skal gaae igiennem Skoven i Morgen! —

Marcellin.

O, det er saadanne Historier, der løbe omkring her i Egnen! der gaaer aldrig nogen Dag uden at der jo hænder et eller andet!

Fabio.

Saa? det er behageligt at høre! — (Der bankes tre Gange. Alle forfærdes og Fabio raaber): Aa!

Ellevte Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin. Lauretta.
Choret. Strozzi.

Final.

Strozzi
(kommer hastig og forfærdet ind):

I, Venner, ey forskrækkes skal,
men jeg har noget at berette,
som I vist ikke kunne giætte!

Lauretta, Marcellin og Choret.

Tael, Strozzi! skynd Dig! hurtig! tael!

Strozzi (samler dem om sig):

Kom hid til mig, og laan mig Øre!
og med Forundring I skal høre!
I Kroen jeg var kommen hen;
den ussel er, I kiende den.

Lauretta, Marcellin og Choret.

I? Kroen Du var kommen hen
den ussel er, vi kiende den!

Strozzi.

Jeg mig stilled an — som om jeg vilde sove.

Lauretta, Marcellin og Choret.

Du Dig stilled an — som om Du vilde sove.

Strozzi.

Strax kom en Mand, hvis Miner godt
ey love!

Lauretta og Marcellin.

En Mand Du skuer? —

Choret.

Hvis Blik Dig truer? —

Strozzi

Lyst hviskker han til sine Mænd:
„I Slottet, hvor vi vandre hen
vi skulle, Venner, nogen møde,
som man troer skyldig i en Brøde!"

Lauretta, Marcellin og Choret.

Hvad? paa dette Slot?

Fabio (afsides og bævende):

Ak! det gaaer ey godt!

Strozzi

Ja, paa Slottet her skal være
een eller to, som mistænkte ere.

(Alle gaae bort fra Loredano og Fabio og skotte til dem).

Choret.

Hvad! om det var dem, som staae der?!

Fabio (affides):

Slottets Eyermand vist det er!

Lauretta (til de andre):

Ney, uden Grund I Mistro bære;
thi Marcellin veed hvem det er:
som Bryllupsgiæster kom de her.

Marcellin
(i en hemmelighedsfuld Tone):

Ney, jeg dem aldrig før har seet.

Lauretta, Strozzi og Choret.

Aldrig seet!

Marcellin (som før):

Og ingen af dem har jeg bedt.

Lauretta, Strozzi og Choret.
Ikke bedt!

Marcellin.

Min Mistro voxer meer og meer!
Jeg synes jeg dem blegne seer!

Choret.

Jeg synes jeg dem blegne seer.

Lauretta, Marcellin, Strozzi og Choret
(betragtende Loredano og Fabio).

Til vores Slot slig Mistro nære!
Siig, hvilken Brøde kan det være?

Loredano. (ligegyldig):

Det ligeledes undrer mig.

Strozzi
(med Eftertryk og som før):

Drabanten sagde tydelig:
„I Nat I blive her med mig!
I Morgen Dommen lyder:
vi gaae ad Slottet til;
hvis man ey aabne vil,
med Magt vi der indbryder!"

Lauretta, Marcellin og Choret
(fare forfærdede tilside).

I Morgen Dommen lyder!
De gaae ad Slottet til!
Hvis vi ey aabne vil
med Magt de her indbryder!

Loredano.	Fabio (bange):
At her med Magt man vil indbryde for os jo intet kan betyde!	At her med Magt man vil indbryde kan intet Godt for os betyde!

(paa eengang).

Lauretta, Marcellin, Strozzi og Choret
(betragtende Loredano og Fabio med Mistro).

De hviske der! — den Ting er sikker!
og det er dem man fængsle vil!

Loredano (affides):

Nu giætter jeg, hvori det stikker;
jeg troer de os forskrække vil!

Fabio (affides):

I dette Hul man ey er sikker!
en Tyve-Club har her sit Spil!

Lauretta, Marcellin, Strozzi og Choret (med Forstillelse til de to Fremmede):	Loredano (flygtig): Fabio (med dæmpet Frygt):
Mine Herrer! sov sødt i Ro!	Mine Venner! sov sødt i Ro!
Gid De maae Natten trygt hendrage,	Vi vores Nat vil trygt hendrage,
og atter vaagne fro!	og atter vaagne fro!
Loredano (afsides):	Fabio (afsides):
Men jeg dog troer vi os bedrage;	O give Gud vi os bedrage!
af deres Hensigt feil vi tage.	og feil af deres Hensigt tage!
I Stilhed vil vi gaae til Ro;	Vi nødes at slaae os til Ro;
vi kan her uden Fare boe.	Gid vi her uden Fare boe!

Lauretta og Marcellin
(paa samme Tiid afsides):

Hør, vi det maae saaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage.

lad dem i Stilhed gaae til Ro;
vi dem bevogte begge to!

(paa eengang).

Loredano.

Vi kan i Nat os slaae til Ro.

Fabio.

Ak! ja! vi maae i Nat her boe!

Lauretta, Marcellin og Strozzi.

Hold Vagt enhver! gaae ey til Ro!

Lauretta, Marcellin og Strozzi.	Loredano og Fabio.
Tys! hør engang! de hviske der!	Tys! hør engang! de hviske der!
Der er ey Tvivl at dem det er;	Det Herren her paa Slottet er;
Ja, sikkert dem det er!	Ja, sikkert ham det er!

Alle.

Ja, sikkert dem det er!
Os næste Dag skal aabenbare,
om vi har Grund at frygte Fare.

Loredano og Fabio
(afsides til hinanden):

Hør vi det maae saaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage!

Choret.

Ney, jeg ey troer, at Feil vi tage.

<table>
<tr><td>Loredano
(affsides):
Men jeg dog troer vi
os bedrage;
af deres Hensigt feil
vi tage.
I Stilhed vil vi gaae
til Ro;
vi kan her uden Fare
boe.</td><td>Fabio
(affsides):
O give Gud! vi os
bedrage!
og feil af deres Hen-
sigt tage!
Vi nødes at slaae os
til Ro;
Gid vi her uden Fare
boe!</td></tr>
</table>

Lauretta og Marcellin
(paa samme Tiid affsides):

Hør, vi det maae saaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage;
Lad dem i Stilhed gaae til Ro;
vi dem bevogte begge to!

<table>
<tr><td>Loredano
(til Fabio):
Vi kan i Nat os slaae
til Ro.</td><td>Fabio
(affsides):
Ak ja! vi maae i Nat
her boe!</td></tr>
</table>

Lauretta, Strozzi og Marcellin.

Hold Vagt enhver! gaae ey til Ro!

Alle

(til Loredano og Fabio):

God rolig Nat! vær uden Frygt!
og sover begge trygt!

Loredano (med Lethed): Fabio (med paataget Mod):

God Nat! vi kiende ey til Frygt!
Vi ville sove trygt.

(Klokken høres atter ved Slutningen af Finalen. Man flyer Fabio et Lys. Alle gaae bort og det bliver ganske mørkt, før Dækket falder).

Ende paa første Act.

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Loredano og Fabio.

(De komme begge meget vaersomme ind; Fabio har en Stage med et tændt Lys i Haanden og skielver.

Duet.

Loredano
(som kommer først ind):

Saa kom! — kom, Kryster! foran gaae!

Fabio.

Ney, bag ved Dem jeg blive maae.

Loredano.

Men Lysning Du mig dog maae give.

Fabio.

Bag Herren Tieneren bør blive!

Loredano
(vil tage Lyset fra ham).

Nu vel! jeg vil da foran gaae!

Fabio
(vil tage Mod til sig og gaae frem).

Nu vel! jeg vil — paa eengang bange):
Dem det afstaae!
(Han flyer ham Lyset).

Loredano.

Frisk Mod!

Fabio
(med paatagen Raskhed):
Jeg er kiæk! (sagte og rystende):
Til Jis jeg bliver!

Loredano (flyer ham Lyset).

Vi hvad der hænde møde trygt!

Fabio (skielvende):

Jeg ey forjage kan min Frygt!

Loredano (med Munterhed):

Jeg mig til Skiebnen overgiver.
O, Glædens Gud! o, Kierlighed!
o, kom, og mine Fied veyled!

Fabio (affides):

Jeg i hver Krog —

Loredano.

O, Kierlighed!

Fabio (affides):

— Et Gienfærd seer!

Loredano (bliver ved):

Styr min Fied!

Jeg mig til Skiebnen overgiver!

Fabio.

Af Skræk og Angst til Iis jeg bliver!

Ad al min Sieleangst De leer!

I hver en Krog jeg Tyve seer!

Loredano (fyrig):

Din Fakkel, Amor! for mig lyse!

Fabio.

Ak jeg maae gyse!

De ikke vil paa Gienfærd troe,

før vi er' døde begge to!

Loredano (som før):	Fabio. (rystende):
O, kom! o, flyv! kom, Kierlighed!	Ja, stoel De kun paa Kierlighed!
O, kom! o, flyv! mit Fied veyled!	Os Fanden taer, før vi det veed!

Fabio
(med stigende Rædsel):
Men et Slot, hvor Ravne bygge! —
og hvor Tyve leve trygge! —
Pas paa, her er en Hexeflok,
thi af alt Sligt her findes nok!
Hvis nu en Tyv — en Geist kom her! —
(skrigende):
Ah! Ah! — Ah, Hielp! — der alt han
er! — —

(Han slipper Vadsækken, og vil tage Flugten, men bliver paa eengang staaende, da han mærker, at han har seet feil).

Loredano (leende):
Nu vel! hvad har da Geisten sagt?

Fabio.
Bie kun! mit Ord De giver Magt!

Loredano (som før):
Den vist for Dig sig gav tilkiende!

Fabio.
Lad Deres Latter dog faae Ende!
Følg De mit Raad: til Himlen bed!

Loredano (talende):
Til Himlen, siger Du?

O, Glædens Gud! o, Kierlighed!
o, kom og mine Fied veyled!

Fabio.

Følg De mit Raad: til Himlen bed,
at den vil lede Deres Fied!

Loredano.

O, kom! o, flyv! kom,
Kierlighed!
O, kom! o, flyv! mit
Fied veyled!

Fabio.

O Herre Gud! styr
Du mit Fied!
See naadig til mig
Stakkel ned!

Loredano.

Hvad skal den Vadsæk til?

Fabio.

For at vi desto snarere kan være parate til — Man veed jo ikke hvad der kan skee, naadige Herre — og de Gripomenusser, som skal komme her — —

Loredano.

Det var kun en Fabel for at skræmme os! Og desuden, har jeg ikke sagt Dig, at naar Dagen kommer, saa er det tiids nok at tænke paa, hvad vi har at giøre.

Fabio.

Men, Herre Gud! hvor skal vi da giøre af os imidlertiid?

Loredano.

Vi bliver her; siden det er umuligt at sove i det Lukaf man havde anviiist os.

Fabio.

Ret et Hundehul! — En Trækvind til at blive contract! — Senge saa haarde som en Stenebro! — Og saa Døre, der baade knagede og bragede — Ihja!

Loredano.

Gaae ud paa Gangen, og see om der ikke skulde være en Dør til noget andet Værelse.

Fabio

(uden at røre sig af Stedet):

Ney, naadige Herre! der er ingen.

Loredano.

Hvoraf kan Du vide det? — Gaae og see ad! — Naa? hvorfor gaaer Du ikke?

Fabio.

De betænker ikke hvad De siger, naadige Herre! Kan jeg da gaae fra Dem, og lade Dem blive her ganske allene? Ney, det gaaer aldrig an!

Loredano.

O jo, naar jeg selv vil have det! —

Fabio.

O, paastaae dog ikke det, naadige Herre! Det er ret at saare mit Hierte! Jeg vilde bestandig være bange for, at der skulde tilstøde Dem noget, og skedte

det, saa vilde jeg gaae og bære paa et evigt Hiertenag! ja mæn vilde jeg saa!

Loredano (leende):

Naa, saa lad os da blive her!

Fabio.

O ja! her har vi det nu saa godt! Det er ret et lille Paradiis!

Loredano.

Giv mig en Stoel!

Fabio

(som ikke tør gaae af Pletten, skotter frygtsom til Siden).

En — en — Hvad var det De vilde have, naadige Herre?

Loredano.

En Stoel.

Fabio.

Jeg seer ingen.

Loredano.

Derhenne — bag ved. —

Fabio (gaaer et Par Trin).

Derhenne — bag ved — (han vender om igien). — Dersom naadige Herre vilde have den Godhed at vise mig det —

Loredano.

Vil jeg have Stolen, kommer jeg nok selv til at hente den!

Fabio.

O, det er virkelig en Skam, at De skal have Uleilighed at gaae selv! — Men jeg skal nok hielpe Dem, naadige Herre! (han løber i Hælene paa Loredano. Theaterspil. Fabio snubler over Vadsækken og bliver meget forskrækket): Ah! hvad er det! Hielp! — (rolig): — Aa, det var Vadsækken.

Loredano

(kommer med en Læneſtoel).

Her vil jeg sætte mig.

Fabio.

Og her vil jeg sætte mig! (Han sætter sig næsten imellem Loredanos Been og stiller Lyset tæt ved sig. Theaterspil. Fabio giør sig en Hovedpude af Vadsækken). See saa! — nu har jeg redet min Seng!

Loredano.

Vær nu rolig — og see til at Du kan sove.

Fabio.

Jo, kommer det an paa mig, saa sover jeg som en Steen. — God Nat, Herre!

Loredano.

Lig stille, og sov! — (De tie begge. Fabio snuser Tobak, han har en Daase, som piber naar den aabnes, og hvergang han tager en Priis, skruer han Laaget saa stærkt, at den giør Støy, hvorved Loredano hindres fra at sove. Han nyser, lader som han faaer stærk Hoste, rømmer sig, slaaer Ild, banker sin Pibe ud

o. s. v. Loredano stræber bestandig at falde i Søvn og Fabio at vække ham).

Loredano
(vaagner pludselig):

Hvad er det!?

Fabio
(anstiller sig forundret):

Ey! giorde jeg kanskee Støy?

Loredano.

Spørger Du om det? — Vær dog stille!

(Ophold. Loredano lægger sig tilbage i Læneſtolen og Fabio hælder sig ned mod Vadsækken).

Fabio
(løfter atter Hovedet i Veiret).

Ah! hvor det dog er keedsommeligt slet ingenting at sige!

Loredano.

Altsaa vil Du da baade sove og tale paa eengang?

Fabio.

Dersom naadige Herre tillader, saa vil jeg ikke tale — men saa vil jeg jeg synge et lille Stykke — Sang muntrer altiid i store Værelser.

Loredano.

Muntrer! — Du vaaser — men, giør for mig hvad Du vil!

Fabio

(begynder at tralle en Ritornel, for at fatte Mod; han synger med bævende Stemme, og seer sig bestandig om til alle Sider).

Faldera, la, la, la, la! — (dristigere): Dalderа la la la! darala! la! la!

Aria.

Jeg er en flink og lystig Knægt!
Mig intet Frygt indjager!
Men dog mit Hierte er meest kiækt,
naar Bacchus mig ledsager!

(Han igientager de to sidste Ord halv i Søvne. Han gaber, falder i Søvn, og mumler i Drømme to Linier af Marcellins Vise i første Act):

Lidt efter jeg et Gienfærd saae
med rædsom Rest — det talde saa:

(Han grunder i Drømme paa Slutningen af foregaaende Linie, men standser da han ikke kan huske den. Han snorker, og synger ligeledes i Søvne og efteräbende Marcellins stærke Stemme):

„Kommer ey, kommer ey i de sorte
Skove!“

(han snorker igien):

„Kommer ey, kommer ey i de sorte
Skove!"

(Han synger paa Melodien af Garrigas Menuet i første Act, hvad han hørde Marcellin sige):

„Nu lystig, Garriga! spil op, min
Dreng!"

(i Garrigas Tone):

„Ja, ja! nu begynder jeg, Marcellin!"

(Han vaagner pludselig ved Lyden af sin egen Stemme).

Aa! aa! — Det er ingenting, naadige Herre!

Loredano.

Hvad Du giør for en Støy! (han lægger sig igien tilbage paa Stolen).

Fabio.

Ney, naadige Herre, jeg drømde bare! — men bie kun — et eneste Øyeblik, saa skal jeg — — (Han seer, at Loredano sover igien). Aa! nu sover han jo allerede igien! det er dog forskrækkeligt! — (Han synger): Faldera la la la, ia, la! (han seer paa Loredano): Daldera da di da! (Han ryster paa Hovedet, lægger sig ned paa Vadsækken for at sove. Man hører, at der stødes i et Horn; Fabio bøyer Hovedet ned mod Gulvet og lytter efter; han hører

atter et Stød, raaber:) Ah! (og reiser sig meget forskrækket): Naadige Herre! — Naadige Herre! — Aa! Aa! nu er jeg vis paa det! Jeg har hørt — !

Loredano (staaer op):

Det er da den utaaleligste Kryster, der kan være til!

Fabio.

Men jeg har selv hørt —

Loredano.

Hvad har Du hørt?

Fabio.

Der — der nede — langt, langt nede — Det er en — en — o, ja, naadige Herre! — der er en Geist — en Gienganger — den døde Slotsforvalter — det indespærrede Fruentimmer! — O, Gud naade os begge to! — Der kommer det! — seer De, derhenne — en Blændlygte — en bevæbnet Mand! — han er sex Alen høy! — O, dette er vor sidste Time!

Loredano.

Hvor er min Sabel? — hent mig den!

Fabio

(som har taget Lyset):

O, den finder jeg aldrig!

Loredano.

Vel! saa gaaer jeg selv; bliv Du her, og giv Agt paa alleting.

Fabio.

Her? allene? Jeg vil kun see meget slet.

Loredano.

Saa kom da med, frygtsomme Stymper!

Fabio (hastig):

Med? o, hiertelig gierne, og lad os saa skiule os!

Loredano (med Harme):

Skiule os?!

Fabio.

Ja, i det første det bedste Musehul! bare vi har Tiid til det! (De gaae ud, man hører Klokken slaae).

Anden Scene.

Alberti. (siden) Camilla.

Alberti

(med en Blændløgte; han har to Pistoler i sit Belte).

Jeg hørde nogen. Mon Folkene endnu ikke skulde have lagt sig. Ventelig var det nogle af disse Bryllupsgiæster. Jeg vil lukke Dørene — (Han lukker først den Dør, hvoraf Loredano og Fabio gik ud, og derpaa de to andre. Han tænder alle Lysene, og Theatret bliver lyst). Nu kan ingen komme herind — ingen høre mig — Murene ere tykke — Laas(e)ne ere stærke og jeg kan være sikker for at blive over-

rumplet. — (Han lægger sine Pistoler paa Bordet). — Vee den Ulykſalige, der driſtede ſig til at ville udgranſke en Hemmelighed, ſom ſkal døe med mig! — Nu er Timen kommen, da jeg ſkal bringe Camilla noget til at forlænge hendes ſørgelige Tilværelſe. Jeg vil lukke ſagte op. (Han ſkyder en lønlig Skudde tilſide; et ſtort Maleri ſynker ned, bag hvilket man ſeer en Dør; han aabner den, og bag Døren ſeer man en Jern-Riſt, giennem hvilken man ſkimter en Trappe. Han ſkyder en lille Laage i Riſten tilſide, og trækker en tildækket Kurv, ſom ſtod paa et af Trappetrinnene, ud igiennem denne Aabning. Han ſeer ned i Kurven, og raaber med Heftighed): Gud! Hun har ikke rørt det! — Den Ulykſalige! i fire og tyve Timer har hun ingen Næring villet nyde! Skulde hun have i Sinde at ende ſit forhadte Liv? Himmel! denne Tanke iiſner Blodet i mine Aarer! Jeg vil at hun ſkal leve, jeg vil det! — og var det muligt at Synet af mig — at et Glimt af Haab kunde bidrage, o ſaa — ! — Svage Menneſke! har Du da glemt — ? — Men hun vil døe, dræbe ſig, o, jeg glemmer Alt! — Der er ogſaa Hierte i mit Bryſt, jeg er intet Umenneſke — jeg vil ſee hende — maaſkee kan hun retfærdiggiøre ſig — Lyden af min Stemme, mit Aaſyn, mine Bønner — jeg ſkal ſee hende! — denne Tanke fylder min hele Siel! — Jeg vil fortælle hende om hendes Søn — hun ſkal faae ham at ſee — denne Prøve kan hun ikke ſtaae imod — hun vil nævne den Straffkyl-

dige — denne Eftergivenhed for min Villie vil faae mig til at troe, at hun er uskyldig! Ja, ja, det vil jeg troe, og min Hævn skal kun ramme den nedrige Forfører, der har misbrugt hendes Tilliid og hendes Svaghed! (Han iler hen til Aabningen, lukker Kisten op, tager Blændløgten, stiger et Trin ned og lyser ned). Hun sover — det er Uskyldighedens Slummer. — Hun nævner mit Navn — nu nævnede hun sin Søn — O, Camilla!! — Barbar! hvad giør Du? — Du vækker hende — Du berøver hende det eneste Gode, som de Ulykkelige have tilovers!

Camilla

(langt borte, men uden at sees):

Hvem kalder?

Alberti.

Det er — (sagte): Jeg tør ikke nævne mit Navn! — (høyt): Camilla! kom op!

Camilla

(nærmere, men uden at sees):

Min Gemal! — Gud!

Alberti.

Kom herop, Camilla, og frygt intet. — (Camilla stiger i Veiret). Jeg seer hende — jeg seer hende igien! — Mine Kræfter forlade mig, og imod min Villie bøye mine afmægtige Knæe sig for hende! (Han synker paa det ene Knæ).

(Camilla træder langsom frem. Hun er sort klædt, og har et Belte om Livet. Hendes Haar hænger i løse Lokker. Hendes Mine er lidende, men rolig. Hun sætter sig).

Alberti

(med Anstrængelse for at tale i en haard Tone):

Camilla!

Camilla (med Ømhed):

Alberti! Det er Dem! — I saa lang Tiid har jeg ikke — ak! jeg troede at jeg aldrig mere skulde see Dem! — (fyrigere): Det er Dem! Er det min Benaadelse — (langsom): — eller min Dødsdom De bringer mig?

Alberti.

Din Benaadelse! — Du har selv afslaaet den. — Det beroede blot paa Dig — og endnu sønderslider det Din fornærmede Ægtemands Hierte, at han ikke har kunnet tilstaae Dig den.

Camilla (fyrig):

Fornærmet? — Du? — af mig? — O, aldrig! — Himlen som læser i mit rene Hierte —

Alberti.

Opir ikke Himlens Brede, giør den heller vaabenløs.

Camilla

(bliver ved med Sieleadel):

— Den kiender min Uskyldighed!

Alberti.

Den seer min Fortvivlelse! — Hvad kan udfylde denne ubøyelige Modstand?

Camilla (med Varme):

Min Erkiendtlighed for ham, som frelsde mit Liv! — (fyrigere): Samvittighedens Vidnesbyrd, som aldrig bedrager, og som siger mig, at en Eed er et helligt Baand, som ingen Dødelig har Ret til at sønderrive!

Alberti.

Gives der nogen helligere Eed, end den Du udsagde for Foden af Alteret?

Camilla.

Jeg svoer at være Dig tro, men jeg svoer ogsaa mit hele Liv igiennem at fortiene Din Høyagtelse — og min egen. Jeg vilde tabe den i Dag, dersom Frygt, ja endogsaa Kierlighed til Dig kunde bringe mig til at røbe den, jeg har lovet Taushed og Tilgivelse.

Alberti.

Husk den ringe Stand — —

Camilla (med ædel Følelse):

Jeg hædrer den ved dette Afslag.

Alberti (bliver ved):

— Hvorfra min Godhed drog Dig frem.

Camilla.

Mine Følelsers Adel retfærdiggiør Din Godhed.

Alberti.

Du sønderriver alle de Baand, som knyttede mig fast til Dig!

Camilla (med Fasthed):

Og endda er min Taushed ubrødelig! — døm deraf hvor hellig en Pligt det er mig at holde Ord — døm deraf om jeg er Dig værdig!

Duet.

Alberti.

Ney, ney! Dit falske, utro Hierte
har aldrig følt, at Du Alt var for mig!

Camilla.

Jeg taalig leed hver Qval, hver Smerte,
og selv foragtet jeg elskede Dig!

Alberti.

Jeg Dig tilbad!

Camilla.

Jeg Dig tilbeder!

Alberti.

Og jeg kunde gienknytte de Kieder,
som Pagten bandt, da jeg modtog Din Eed!

Camilla.

Jeg kan sige: „jeg end Dig tilbeder
uskyldig som da jeg modtog Din Eed!“

Alberti.	Camilla.
Jeg evig var Dig kier?	Du evig var mig kier!
Og trods Din grumme Qval,	Og trods min grumme Qval,
Fortvivlelse og Død,	hist giemt i Jordens Skiød,
i Kamp med vildest Harm,	og knuust ved Skiebnens Arm,
blandt Piinsler uden Tal,	blandt Piinsler uden Tal,
jeg skreg: hun har mit Hierte!	jeg skreg: „han har mit Hierte!"
O! jeg føler at jeg end,	Trods Din Strenghed jeg, min Ven,
naar Du blot vil det, kan igientage:	vil stedse disse Ord gientage:

Begge.

Du har mit Hierte
endnu som den Dag da jeg modtog Din Eed!

Alberti.

Ney, ney! Dit falske utro Hierte
har aldrig følt, at Du Alt var for mig!

Camilla.

Barbar! jeg taalig leed hver Smerte!
foragtet selv, jeg ey hadede Dig.

<table>
<tr><td>Alberti.
O, Jalousiens Plage!
Dine Piinsler mit Inderste nage!
Du fortærer min martrede Siel!
Du har sønderknuust Haabet om Held!</td><td>Camilla.
O, Jalousiens Plage!
Dine Piinsler hans Inderste nage!
Du fortærer hans martrede Siel!
Du har sønderknuust Haabet om Held!</td></tr>
</table>

Camilla
(lægger Haanden paa Hiertet).
Ja, her — jeg føler al hans Harm!

Alberti (ligeledes):
Ja, her — Din Gift Du har øst i min Barm!

<table>
<tr><td>Alberti.
Du fortærer min Siel!</td><td>Camilla.
O! Du knuser hans Held!</td></tr>
</table>

Alberti.
Jeg elsked Dig!

Camilla.

Som før min Flamme —

Alberti.

Du var mit Alt!

Camilla.

— Er end den samme!

Alberti.

Jeg Dig tilbad!

Camilla.

Jeg Dig tilbeder!

Alberti.

I disse Ord laae dengang mit Held!

Camilla.

O, Himlens Fryd de gød i min Siel! —
Disse ømme livsalige Eder,
hvor sødt de lød i Qvindens Øre!
nu aldrig meer jeg dem skal høre!

Alberti.

Denne Stemme som før var min Lyst,
nu vækker Gysen i mit Bryst!

Alberti.

O, Jalousiens Plager!
Eders Piinsler mig nager!
I fortære min martrede Siel!
I har sønderknuust Haabet om Held!

Camilla.

O, Jalousiens Plager!
Hans Hierte I nager!
I har sønderknuust Haabet om Held!
Himmel! gyd Lindring i hans Siel!

Camilla (med Følelse):

I syv Aar har jeg nu været levende indespærret i denne Grav! — I syv lange Aar har jeg været adskilt fra hele Verden! — ikke engang hørt dens Navn nævne, som er mit moderlige Hierte saa inderlig kier! — Alberti! o, fortæl mig om ham! Vil Du? O, und mig dog den Trøst, og tael med mig om min Søn!

Alberti.

Han savner Dig, han begræder Dig; i det Øyeblik Du blev indesluttet paa dette Sted, maatte jeg lade udsprede det Rygte, at Du var død.

Camilla

(langsom og med qvalt Følelse):

Saa skal jeg da aldrig mere see ham! — Aldrig mere glæde mig ved Synet af det Barn, som jeg skienkede Livets Lys! — Jeg maae ikke høre mig kalde Moder af min Søns Læber! — (vrider Hænderne med Fortvivlelse): O, ulykſalige Moder! — —

6

I saamange Aar har han allerede været bortreven fra mit Hierte! — Og nu vil Du opreise en evig Skranke imellem mit Barn og mig! — Oh! — oh! (hun græder heftig).

Alberti.

Camilla, dette er den sidste Dag — den sidste! Ja, jeg kommer for at tilbyde Dig enten min Ømhed eller mit Had! — Lykke eller Fangenskab: Du kan endnu vælge. Der er kun een Dag — kun en Time tilbage! — Det er Din Dom — og min ogsaa! — Jeg overlever den ikke; men naar den eengang er fældet skal intet i Verden kunne forandre den; vælg!

Camilla (fyrig):

O, hvorledes kunde Du — ?

Alberti.

Hør — dersom Du opfylder min billige Fordring, da iler jeg ufortøvet til Kongen, kaster mig for hans Fødder, tilstaaer min Brøde, min Skinsyge, tager alt, alting paa mig, og erklærer for Din Familie, for hele Verden, at Du er uskyldig! — Men lad mig dog i det mindste kunne straffe den Forræder, der enten ved sin Forvovenhed eller Din Uforsigtighed — jeg skal aldrig begiære at vide det! — i saa lang Tiid har giort os begge grændseløs ulykkelige! — Nævn ham, Camilla — lad ham døe! — og bringe Hemmeligheden om Din Flugt og sin egen Dumdristighed med sig i Graven.

Camilla (rolig):

Alberti! dersom Du fæster Liid til mit Løvte, dersom jeg er Dig værdig — kan dette forvovne unge Menneskes Navn da ikke være Dig ligegyldigt? Blændet af sin Lidenskab, skuffet i sine Forhaabninger, fortiener han da vel Din Vrede?

Alberti.

Du undskylder ham!

Camilla (med ædel Følelse):

Ney — men jeg tilgiver ham. (med simpel Værdighed): Camilla kan før taale at lide, end hævne sig.

Alberti.

Ham opoffrer Du Din Mand, Din Søn!

Camilla (med Smerte):

Min Søn! — (med Rædsel): O, tael ikke mere til mig om min Søn!!

Alberti.

Han elsker Dig.

Camilla (sukkende):

Han blev mig jo berøvet, næsten endnu førend han kunde kiende mig! Han troer at jeg er død — min Afmindelse er ham vel ikke engang hellig — han anseer mig for en Forbryderske — mit Barn agter mig ikke engang i min Grav! —

Alberti.

Jeg har stedse lært ham at ære Dit Minde. — Han elsker Dig — han sukker hvert Øyeblik over at

han ingen Moder har. O, hvilken Fryd vilde det ikke være for ham — for Dig, Camilla, dersom I atter kunde see Jer foreenede! — foreenede i min Favn! — Camilla! giv efter for mine Bønner, og i samme Øyeblik flyver Din Adolph hen i Dine Arme!

Camilla

(i den meest levende Sindsbevægelse):

Han!? — Adolph?! — (med Styrke): O, Alberti! betænk: at knuse det Haab Du i dette Øyeblik gav mig, det var at berøve mig Livet!

Alberti.

Jeg bedrager Dig ikke med et falskt Haab. Eftertænk nu, hvad Du har at giøre — dersom Du vil, at jeg skal bringe Dig ham?

Camilla (bævende):

Bringe mig ham! — her! — (med Lidenskab): O, kan Du giøre en Moder dette Spørgsmaal?

Alberti.

Men vogt Dig, Camilla! Førend Du siger ham, at det er Dig, som har bragt ham til Verden, fordrer jeg, at Du skal bestemme Dig til at nævne den Strafskyldige. Jeg fordrer det! — Samtykker Du deri?

Camilla

(fyrig, og gribende hans Haand):

Lad mig see min Søn!

Alberti.

At begiære dette, er at give mig Dit Løvte. Overveyer Du? —

Camilla (fyrig):

Jeg føler! — Lad mig see min Søn!

Alberti.

Jeg henter ham! — Min Siels høye Glæde — et straalende Haab — O, Camilla! denne Dag vil atter giøre os alle lykkelige! (Han gaaer og lukker Døren efter sig).

Tredie Scene.

Camilla (allene).

Jeg skal see min Søn igien! — men for hvad Priis!? — Dersom Alberti vidsde, hvad det er han begiærer af mig! — dersom han vidsde at den, hvis Liv han truer, er hans egen Brodersøn, som han elsker saa høyt, — den Loredano han stedse har viist saamegen Godhed. Ak! jeg kiender min Gemal, intet var istand til at afvende hans forfærdelige Hævn; jeg maae heller lide Alt, end nogensinde nævne ham. — O, men jeg kan jo ikke nære anden Tanke end den, at jeg skal nyde en Moders sødeste Fryd — jeg skal see min Søn, min elskede Adolph igien!

A r i a.

O, Glædens Stund! — O, Fryd! — O Lykke!
Jeg til min Barm min Søn skal trykke!
Hans Røst jeg atter høre skal!
O, denne Dag vil lønne mig hver Qval!
Maaskee mit Barn vil venlig ad mig smile!
Maaskee han vil til Moderhiertet ile!
Og vennehuld omfavne mig!
Af Fryd min Siel forvilder sig!
Ney, større Held har ingen Moder!
det helligst er blandt alle Goder!
O, milde Himmel! mig bønhør!
ham see er min Trøst, i hans Favn glad jeg døer!

Fierde Scene.

Alberti. Adolph. Camilla.

(Alberti kommer ind med sin Søn, der har et Tørklæde for Øinene; han giør Tegn til Camilla, at hun skal sætte sig og tie stille; hun adlyder, men tilkiendegiver ved fyrigt Minespil, at hun er henrykt over at see sin Søn).

Adolph.

Hvor fører Du mig hen, Fader?

Alberti.

Er Du bange?

Adolph.

Fader — jeg er jo hos Dig.

Alberti.

Det er skiønt at være kiæk, men jeg fordrer endnu mere af Dig.

Adolph.

Hvad da, min Fader?

Alberti.

At være taus.

Adolph.

Jeg vil giøre alt for at tækkes Dig.

Alberti.

Min Søn! Du er endnu saa ung, men døm selv hvormeget jeg tiltroer Dig, naar jeg alligevel vover at aabenbare Dig en Hemmelighed, hvorpaa mit hele Livs Lykke beroer.

Adolph

(med levende Følelse):

O, min Fader! — og Du kunde et eneste Øyeblik tvivle om min Taushed?!

Alberti.

Du er saa ung, Adolph!

Adolph.

Men jeg elsker Dig saa høyt!

Alberti.

Sværg mig da, at Du aldrig vil tale derom til nogen.

Adolph.

Det sværger jeg.

Alberti.

Ved Gud, som hører Dig.

Adolph (fyrig):

Ved min Fader, som befaler mig det!

Alberti

(til Camilla, som staaer i den heftigste Sindsbevægelse, med bævende Legeme og kiæmpende med sin Følelse):

Og erindre Du Dig mit Vilkaar! (Han tager Tørklædet fra Adolphs Øine).

Adolph

(seer sig forundret om og bestyrtses ved at see Camilla).

Et Fruentimmer her! — Min Fader!? — Hun er i Sørgedragt — saamange Lidenskaber staae malede i hendes tungsindige Ansigt. — Hun bæver. —

Alberti.

Hun er berøvet sin Frihed — en haard, men retfærdig Straf —

Adolph (betragter hende).

Hvor hun er smuk! hvor disse Træk ere blide! hvor disse hulde Øine ere talende! — O ney, kiereste

Fader! man har bedraget Dig! Hun kan aldrig være strafværdig!

Camilla

(i voldsom Sindsbevægelse):

Ah! (hun standser igien pludselig).

Alberti.

Man beskylder hende dog.

Adolph.

Troe ikke dem, der giøre det! Det er slemme, onde Mennesker, Bedragere! —

Camilla (sagte og fyrig):

O, det elskværdige Barn! Naturen taler i hans Hierte, han tager mig i Forsvar! (høyt og med Overvindelse for at dølge sin Følelse): Jeg — jeg takker Dem — (sagte): O, hvilken Glæde føler jeg ikke ved at see ham — (med stigende Fyrighed): — ved at høre ham! og hvor det koster mig — !

Adolph.

Tael ud, kiere smukke Frue! — (med Følelse): — Hun sukker! — Hun sukker atter! — O, min bedste Fader! tillad mig at gaae hen og omfavne hende!

Alberti (rørt):

Omfavne hende!

Adolph.

O! blot at kysse hende paa Haanden? Vil De tillade mig det? vil De, kiere Frue?

(Alberti betragter Camilla i Sindsbevægelse).

Camilla
(med stærkt og inderligt Udbrud, medens hun rækker ham sin Haand).

O! ja, min —! — (hun standser og siger i den ømmeste Tone): mit kiere Barn! — (til Alberti i en bønlig Tone): Jeg kan ikke give ham andet Navn! — (Hun omfavner Adolph, som giengielder Favntaget).

Adolph.

O! det Navn — det er saa sødt! Og hvor vennehuldt hun sagde det! — Mit kiere Barn kaldte hun mig! — Hørde Du det, Fader? — Og hvor tæt hun trykkede mig op til sit Hierte! Taarerne kom mig i Øinene derved! O, Frue! dersom det er muligt, at De kan have begaaet nogen Brøde, saa lad Deres Anger strax udslette den. Jeg beder Dem saa varmt, saa hiertelig derom!

Camilla
(glemmende sig selv):

Elskværdige Adolph! —

Adolph (forundret og glad):

Hun veed hvad jeg hedder!

Camilla (bliver ved):

Jeg takker Dig for Din ømme Deeltagelse! men vær hellig overbeviist om, at mit Hierte er reent og uskyldigt som Dit!

Adolph.

Hører Du, Fader? hun lider uskyldig! — Hvem har da beskyldt Dem?

Camilla

Skinnet, — (med Vægt): — der saa ofte bedrager!

Adolph.

Men hvad har da hindret Dem i at retfærdiggiøre Dem?

Camilla (rolig):

Mildhed og Skaansel, der ere saa søde for det Hierte, som seer sig krænket!

Adolph.

Hvad Straf har man da nænnet at paalægge Dem?

Camilla (med Smerte):

En Straf, der sønderslider Hiertet! — : Jeg maae aldrig see min Mand! — aldrig see min Søn!

Adolph.

Man straffer ogsaa dem! det er uretfærdigt! — O, det stakkels Barn! hvor jeg ynker det! — Ah! hvis Himlen selv ikke havde berøvet mig min Moder, og man skildte mig fra hende — (Camilla græder heftig). — De græder? — o, jeg ogsaa! — Fader, lad ogsaa Dine Taarer flyde, ellers troer jeg, at der er ingen Medlidenhed i Dit Hierte!

Alberti (forvirret):

Adolph!

Adolph.

Tilgiv, — men Du har Din Søn; Du kan ikke føle en Moders Smerte. — Jeg veed ikke selv hvorfor, men jeg, jeg følde den strax — o, det kom mig for, som om man anden Gang berettede mig min Moders Død!

Camilla (afsides):

Gud! hvilken Prøve!

Adolph.

Men, kiere Frue! er det da ikke muligt at udvirke Deres Tilgivelse? hvem skal man henvende sig til?

Alberti (med Fasthed):

Det beroer kun paa hende selv!

Adolph.

Paa Dem? o, saa beed derom!

Camilla (langsom):

Uden at være strafværdig?!

Adolph (meget fyrig):

Hvad siger det? Man vil give Dem Deres Søn tilbage!

Alberti (med Eftertryk):

Endnu i denne Time! Hun behøver blot at nævne en Person —

Adolp .

I denne Time! — O, siig dette Navn! siig det, Frue! Jeg beder Dem derom paa mine Knæe! (Han knæler).

Alberti (knæler ligeledes).

Jeg foreener mine Bønner med hans!

Camilla
(i voldsom Sindsbevægelse):

Gud! — Jeg — O! — Ney, det er for meget!!

Adolph.

Seer De? vi ligger begge for Deres Fødder, og vi reiser os ikke førend De — — vel, Fader?

Alberti (fyrig):

Ney, ney! lad hende blot sige Navnet, og da er alting tilgivet!

Adolph.

Alt, alt! Hører De det? hører De? O, hvor jeg vilde være lykkelig, dersom jeg maaskee havde bidraget — dersom en Smule Godhed for mig — o, det vilde være det skiønneste Øyeblik i mit Liv — De siger intet! slet intet!?

Camilla
(med den meest levende Smertes Tone):

Misundelige Himmel! hvilke Qvaler lider jeg ikke!

Adolph.

Hvorledes? mine Bønner ere aldeles frugtesløse!? — Min — min — elskede Veninde! jeg vil holde saa inderlig, uudsigelig meget af Dem, jeg —!

Camilla
(kaster sig med Heftighed i Adolphs Arme.)
Min Søn! Du seirer! Han skal erfare alt!

Adolph
(med den største Glæde og Forundring):
Hun kalder mig sin Søn!

Alberti (henrykt):
Hun har kaldt Dig Søn — det er Beviis paa, at hun vil aabenbare Alt! Omfavn Din Moder!

Camilla
(omfavnende Adolph mange Gange):
Ja! Ja! Du er min Søn! min evig inderlig elskede Søn!

Adolph.
Moder! — Du! —

Camilla (fyrig):
Kunde jeg vel staae imod? kom, kom op til mit Hierte! — igien! — og igien! — O, forlad det aldrig! aldrig! (Hun knæler ned og omfavner ham).

Alberti.
Camilla!

Camilla (sukkende):
Jeg forstaaer Dig! — O, dersom jeg var viß paa at Fraværelsen, at hans Høyagtelse for mig kunde unddrage ham Din Forbittrelse. —

Alberti.

Jeg lover intet; siig Navnet, eller Din Søn er tabt for Dig!

Camilla

(slynger atter sine Arme tæt om ham, og knuer ham op til sit Hierte):

Miste ham!? — Ney, ney! — Gud! — hvad skal jeg giøre! — Jeg vil — Alberti! — O, jeg veed ikke mere hvor jeg er! (Man hører stærk Allarm).

Femte Scene.

Camilla. Adolph. Alberti. Marcellin (udenfor).

Marcellin.

Naadige Herre! der staaer en Mængde bevæbnede Folk udenfor Slotsporten.

Alberti (med Heftighed):

Forføy Dig strax bort, eller frygt for Dit Liv!

Camilla (affides):

Hvad siger han!

Alberti. (med dæmpet Røst):

Jeg forbyder Eder begge at sige et eneste Ord!

Marcellin.

Men, naadige Herre, de vil endelig ind. — (Alberti hindrer sin Kone og sin Søn fra at tale)

Og saa er der ogsaa en fremmed Officier, som hedder Loredano.

Alberti.

Min Brodersøn? — Himlen selv sender mig ham!

Camilla
(afsides, med levende Følelse):

Loredano er kommen tilbage! Hvad var det jeg vilde have giort?! — O Gud! Du har belønnet mit Mod!

Alberti
(raaber til Marcellin):

Siig, at han skal komme til mig! — O, Camilla! denne Dag kroner alle mine Ønsker! — Tøv nu ikke længer med at aabenbare den sørgelige Hemmelighed, og lad Loredano være den første, som erfarer den. Siig Navnet —

Camilla (med Fasthed):

Ney, jeg kan ikke! Jeg nævner det aldrig!

Alberti.

Og Dit Ord!

Adolph
(kaster sig for hendes Fødder).

O Moder! Du har lovet mig det!

Camilla (heftig rørt):

Mit Barn! — O, beklag Din ulykſalige Moder!

Marcellin (udenfor):

Naadige Herre! der er en Befaling fra Kongen; Soldaterne taler om en Forbrydelse! (Man hører Klokken slaae):

Alberti (forfærdet):

Himmel! — Alle mine Folk skal bevæbnes! — Jeg kommer strax! — Camilla! gaae tilbage i Dit Fængsel! — Og Du, Adolph, følg med mig!

Adolph (heftig):

Ney, ney! jeg forlader hende ikke! jeg forlader ikke min Moder!

Alberti.

Min Søn!

Camilla.

Adolph! adlyd Din Fader.

Adolph

(klynger sig tæt op til hende).

O, jeg faaer Dig aldrig mere at see!

Alberti

(rasende, medens han vil rive ham bort fra Camilla):

Min Søn! — Utaknemmelige Barn! — Troløse Kone! (Man hører meget stærk Støy).

Loredano

(ryster i den Dør, som er ligeoverfor den, hvorved Marcellin nylig var).

Min Onkel! luk op! luk op!

Alberti
(med qvalt Stemme til Adolph):

Kom — —

Adolph
(holder fast ved sin Moder).

Ney, ney! jeg kan ikke adlyde Dig! — O, min Moder! jeg vil døe med Dig! — (Loredano vil støde Døren ind).

Alberti
(med den yderste Grad af Raseri):

Nu vel, saa gaae da ind, gaae ind med hende, men frygt — skielv begge for at denne Døe aldrig mere aabnes!

Camilla
(med den ømmeste Følelse):

Min Søn! Du følger med mig?!

Adolph.

I Døden!

Camilla (fyrig):

O, mit Barn! mit Liv! min Siel! — Jeg er igien Moder, jeg har min Søn! (Hun gaaer med Adolph i sine Arme. Alberti lukker Jernristen efter dem; lader Maleriet synke ned, og iler derpaa hen og aabner den Dør, hvorved Loredano hørdes).

Siette Scene.

Loredano og Alberti.

Loredano
(i megen Sindsbevægelse):

Min Onkel! det er Dem! Paa hvilket Sted og i hvilket Øyeblik omfavner jeg Dem her!

Alberti (meget urolig):

Hvad vil man mig? — Hvad — hvad fattes Dig?

Loredano.

De er selv urolig! — Man beskylder Dem for en Forbrydelse — dersom De er strafskyldig, o, saa tag Flugten! men er De uskyldig, saa kom og retfærdiggiør Dem!

Alberti.

Retfærdiggiøre mig!

Loredano.

Jeg hørde Drabonterne tale om et hemmeligt Giftermaal, om et Fruentimmer, som hed Camilla —

Alberti (med Forfærdelse):

Camilla! —

Loredano (affides):

Dersom det var! — —

Alberti.

Bliv ved!

Loredano.

Hun skal være pludselig død uden hendes Paarørendes Vidende, og det lader som om man beskylder Dem derfor. Man taler om et Barn, der for nogle Dage siden skal være forsvundet. En heel Familie anklager Dem, og Kongen befaler Dem ufortøvet at møde, og forsvare Deres Sag. Kom derfor til Neapolis, min Onkel! Tre Dage ere nok til — —

Alberti (i voldsom Kamp):

Tre Dage! — Ikke en eneste! — De Ulyksalige! — deres Nød — at døe af Hunger! — Ney, ney! —

Loredano (med Ømhed):

O Gud! Deres Tilstand forfærder mig — —

Alberti (i Vildelse):

Loredano — hør — hør mig — Dersom jeg nødes til at reise! — Og jeg maae reise — Vagten — Kongens Befaling — men, o Gud! Du kan bevise mig en Tieneste — o, en Tieneste —

Loredano.

Befael! befael blot! — O, men skynd Dem! —

Alberti

(seer sig om til alle Sider).

Ja! jeg maae skynde mig, thi dersom de kom — ! — Saa viid da, at her — i en underjordisk Hvælving — her — her lever et Offer for min retfærdige Hævn —

Loredano.

Et Offer! Det er hende — —

Alberti (lidenskabelig):

Søg ikke at lære at kiende hende! — lov mig det hellig! — Men bring hende Hielp — bring hende den selv — og snart! snart! — I fire og tyve Timer har den Ulyksalige — hun, og et endnu svagere Væsen — Loredano, som er mig saa kiert! — Tael ikke til dem — Du skal aabne Jernristen, og paa Trappen sætter Du — Her, her har Du Nøglen; tag den, Loredano, tag den! — Vær dobbelt agtsom — Under dette Værelse er det — (Vagten styrter ind). — Gud! der ere de!

(Soldaterne maae komme meget nøyagtig ind).

Syvende Scene.

Loredano. Alberti. En Drabant med Vagt (støder den Dør ind, som var lukket. Tienestefolkene sætte sig til Modværge og ville hindre dem fra at komme ind, men slaaes tilbage).

Final.

Vagten (omringende Alberti).

Ham der!

det er!

Ja, det Alberti er!
I denne Stund han fængsles maae!

Alberti (afsides):

O Gud! o Gud! hvor vil det gaae!

Loredano (afsides):

O Gud! o Gud! han reise maae!

(til Vagten):

Siig med hvad Ret I handle saa?

Alberti (fortvivlet):

Ney, ney! herfra jeg ey vil gaae!

Loredano (til Vagten):	Alberti (til Vagten):
Siig med hvad Ret I tør vove paa —?	Siig med hvad Ret I Jer understaae —?

Vagten.

I denne Stund han fængsles maae!
Han Camilla og sin Søn jo har berøvet Livet.

Loredano.

Hvad? Camilla!

Alberti (afsides):

O Gud!

(til Loredano):

Et Ord!

Loredano (ængstelig):

O, tael ud!

Alberti (fortvivlet):

Skal de til Døden være overgivet!

(til Vagten):

Et Øyeblik! — (affsides): O, hvilken Qval!

Loredano (til Vagten):

Et Øyeblik! — (til Alberti): O Gud! saa tael

før de os fra hinanden rive!

Vagten (skiller dem ad).

Ney, ney, ney, ney! han maae afsted!
Lyd Kongens Bud! kom strax! følg med!
Vi mod vor Pligt ey utro blive!

Alberti (til Loredano):

Et Ord! — Jeg Dig Dem overlader!
Min Ven! — Jeg her ey blive maae!

Loredano (vil omfavne ham).

O, tael før De mig her forlader!
O, tael dog før De bort maae gaae!

Vagten.

Lyd Kongens Bud! kom strax! kom gaae!
Han Dem at tøve ey tillader!

(Alberti føres ud mellem Vagten).

Attende Scene.

Loredano. Marcellin. Lauretta. Fabio.
Strozzi. Alle Slottets Tienestetyende.

Loredano.

Er det en Drøm! — hvad maae jeg høre! —
Og Nøglen her! — hvad dermed giøre? —
Camilla! — O, hvor findes Du?
O, milde Himmel! hvis jeg nu
blot lindre kan Din Qval, Din Nød! —
At tøve er den Armes Død!

Marcellin og Choret.

Kom, Venner! følger med!
Forlader dette Sted,
før de os indespærre!
Det skade var for vores Herre!
men han sin Straf dog lide bør.

Fabio
(paa samme Tiid til Loredano):

O Herre, kom! følg med!
Forlad dog dette Sted,
før de os indespærre!
Hvert Øyeblik vor Tilstand bliver værre!
Jeg døer af Frygt! jeg her ey blive tør!

Loredano (til Choret):

O Venner! hør!
I hielpe bør!

(han viser Nøglen frem).

Det muligt torde hænde sig,
I denne Nøgle kunde kiende.
En Qvinde her befinder sig,
som muligt nu maae Livet ende!

Lauretta og Choret.

Ingen Qvinde der er
at finde blandt os her!

Loredano.

Jo, en døende Qvinde
her indespærret er!

Alle.	Loredano.
Hvad! en døende Qvinde!	Hendes Nød bør forsvinde!

Marcellin, Lauretta, Fabio, Strozzi
og Choret.

Hun findes maae! Hun frelses skal!
Hun maae befries af Dødens Qval!

Marcellin (med Eftertryk):

Og Barnet, som blev bragt her hiem! —

Loredano.

Han i et Fængsel dem lod begrave,
hvor selv han ernærede dem;
i Jorden et rædselfuldt Giem
til Bolig de Arme nu have!
I Jordens Skiød
han dem leve bød!
I denne Hvælving de nu sukke!

Choret.

Hvordan dem frelse ud!?
Send Hielp, o Gud!

Alle
(med tiltagende Styrke):

Arme Moder! skal Dit Hierte,
briste ved Barnets Smerte,
naar Livet slukkes ud!
O, hør vort Raab, Du Arme,
fordømt til Qval og Harme!

O, besvar vore Skrig!
vi ville frelse Dig!

(Alle lytte efter i forskiellige Stillinger; nogle bøye sig ned mod Gulvet; andre lytte knælende efter; hvis Finalens Virkning ikke skal forfeiles, maa den gives med megen Handling og Liv.

Loredano
(efter en kort og forfærdelig Taushed):
Hvilken Taushed! Alt er stille!
Arme Moder! vi Dig kalde!
lad Dit Haab endnu ey falde!

Lauretta og Fruentimmerne.
Arme Moder! skal Dit Hierte
briste ved Barnets Smerte,
naar Livet slukkes ud!
Send dem Redning, o Gud!

Loredano (til de andre):
Men vi atter raabe ville!
Denne Gang vore Skrig
til dem skal trænge sig!

Alle
(med det fyrigste Udtryk):
O, hør os, Ulykkelige,
giemte i Afgrundens Rige!

Besvarer vore Raab!
de bringe Trøst og Haab!

(Taushed).

Alle
(medens de forsyne sig med Fakler, Spader, Hakker o. s. v. for at bryde ned).

Endnu vi ey forsage!
Os Himlen bi vil staae!
vort Fied den vil ledsage!
Vi Redning skaffe maae!
Afsted! kom med!
Os Himlen bi vil staae!

Ende paa anden Act.

Tredie Act.

(Skuepladsen forestiller en underjordisk Hvælving, som oplyses med et mat Skin ved en Lampe. Paa venstre Side en Trappe, spærret ved en Jernrist, det er at sige: man seer nu det Indvendige af hvad man i anden Acts anden Scene saae udvendig. I Baggrunden en aflang Aabning med Jern-Stænger for, giennem hvilke man skimter en anden Hvælving).

Første Scene.

Camilla. Adolph.

(Camilla sidder paa en gammeldags Stoel, Adolph ligger ved hendes Fødder og hviler sit Hoved i Moderens Skiød).

Camilla.

Timen er henrunden — den hele Nat! — og man har endnu ikke aabnet mit Fængsel, for at bringe mig den usle Hielp, der hidtil har erholdt mit jammerfulde Liv! — Det kom mig for, som om jeg hørde Støy — giennemtrængende Skrig langt borte — men min Afmagt — mine udtømte Kræfter hindrede mig i at svare! — Dersom den Magt, som

kom hertil — dersom min Gemal havde faaet at vide, at Loredano — maaskee nye Ulykker, som jeg ikke engang tør tænke! — Gud! hvad Brøde begik jeg da, som fortjende en saa gyselig Straf? — Levende begravet i denne rædselfulde Hule! — døende af Smerte — af Fortvivlelse — af Hunger! — O, og var jeg endda ene! men dette Barn! — mit Liv! mit Blod! skal han ogsaa omkomme her?! — Dog, bort med disse sørgelige Forvarsler! Himlen vaager over de Uskyldige! Den gav mig min Søn tilbage, og det var ikke for at lade mig see ham vansmægte og døe for mine Øine!

Recitativ.

O Gud! skiøndt Qvaler mig fortære,
med Taalmod jeg leed hvad Du bed;
thi hvis vor Taare aldrig flød,
da Moderens Held for skiønt vilde være!
Ved ingen Qval
jeg klage skal!

Romance.

1ste Vers.

O, elskte Barn! — hviil paa mit Skiød,
mens sagte Dig Din Moder vugger!
Milde Søvn! hans Øye Du lukker,
og hans Slummer er huld og sød!

Sov, Du mit Alt! mine Glæders Minde!
Jeg for hver Kummer nu har Løn!
O, hver Qval, hver Sorg maae forsvinde
ved det Kys man giver sin Søn!

2det Vers.

Naar til min Barm jeg trykker Dig,
min Siel har ingen Frygt tilbage!
Ey Din Moder er at beklage!
I Din Favn hun er lykkelig!
Sov, Du mit Alt! mine Glæders Minde!
jeg for hver Kummer nu har Løn!
O, hver Qval, hver Sorg maae forsvinde
ved det Kys man giver sin Søn!

Lampen gaaer snart ud; altsaa maae det allerede være temmelig længe siden, at man indesluttede os her sammen. (med Rædsel): O Gud! — — En lønlig Gysen farer igiennem mig! — Men, min Søn vaagner — jeg maae dølge min Angst!

Adolph.

Moder! jeg troer jeg faldt i Søvn medens jeg sad og talde med Dig.

Camilla
(med paatagen Sindsro):

Ja, mit Barn; og jeg har siddet og talt med Dig, uden at vække Dig!

Adolph.

Jeg har sovet længe, og det har vederqvæget mig.

Camilla

(med den inderligste Ømhed):

Jeg har seet paa Dig — og det har vederqvæget mig! (hun omfavner ham med Fyrighed).

Adolph

(seer sig om, og gaaer nogle Trin).

Men kommer Dagens Lys da aldrig herned?

Camilla (sukkende).

Aldrig! —

Adolph (fyrig):

O! uden Dig bryder jeg mig heller aldrig mere om at see det! — (Han er nær ved Trappen). Moder, Du sagde jo, at man sommetider bragde Dig — —

Camilla (meget nedslagen):

Endnu er her intet kommet! —

Adolph (hastig):

O, Du maae ikke troe, at det er fordi jeg trænger til noget! — Moder! vær ikke bedrøvet! — Det er umuligt, at Fader kan ville lade os altiid blive her!

Camilla

(langsom og smertelig):

Dig lader han ikke blive her!

Adolph (fyrig):

Men Dig? ney, aldrig! Skille os ad kan ingen, ingen! — Men, kiereste Moder! siig mig, hvorfor vilde Du ikke samtykke i det han bad Dig saameget om?

Camilla.

Min Tilstaaelse vilde have giort en Person ulykkelig, der var mere uforsigtig end strafværdig; og alligevel, Adolph — min Kierlighed til Alberti — til Dig, min Søn — den vilde maaskee have seiret! — maaskee havde jeg været svag nok til at nævne denne Person, dersom jeg ikke pludselig havde hørt et Ord, som skaanede mig for en martrende Anger! Hvad Følger det endog kan have — o, Adolph, saa vil jeg prise mig lykkelig, dersom mit Exempel maae lære Dig, at man bør opoffre alt, Alt for at holde sit givne Løvte!

Adolph.

O, Moder! men hvorfor vilde Du giøre denne Eed?

Camilla (med Vægt):

Jeg giorde den for ham, der havde frelst mit Liv.

Adolph (fyrig):

Han havde frelst Dit Liv? O, hvor jeg nu elsker ham! Vi maae før døe end nogensinde aabenbare hans Navn!

Camilla.

Min Adolph! Du dadler mig da ikke mere?

Adolph.

Jeg beundrer Dig! O, hvor Du er ædel og dydig! —

Camilla (sukkende):

Ah! gid Du stundum maatte mindes det!

Adolph.

Stedse! Evig! Og især stræbe at ligne Dig!

Duet.

Camilla (fyrig):

Ney, ney, alle Verdens Kloder
et Barn som mit fremviser ey!

Adolph (med Ømhed):

O! alle Sønner er' som jeg!
men ingen elsker meer sin Moder!
det føler jeg i denne Stund.

Camilla.

O, flygt ey bort, min Glædes Blund!

Begge.

Midt iblandt Sorg og bitter Jammer
et Øyeblik jeg nyde skal,
da Himlen lindre vil min Qval,
og, Haab! mig vise Dine Flammer!

Camilla.	Adolph.
Denne Stund jeg skyl- der Dig!	Denne Stund jeg skyl- der Dig!

Camilla.

Ney, min Adolph! Dig!

Adolph.

Ney, min Moder! Dig!

Begge.

Din Ømhed giør mig lykkelig!

Camilla.

Du, min elskte Søn! —

Adolph (afbryder hende):

— Er Din Smertes Løn;
o, min Lod er skiøn!

Camilla.

Ney, ney! alle Verdens Kloder
et Barn som mit fremviser ey!

Adolph.

O, alle Sønner er som jeg!
men ingen elsker meer sin Moder!

Camilla.	Adolph.
O, flygt ey bort, min Glædes Blund!	Det føler jeg i denne Stund!

Adolph.

Dersom min Fader i sin Harme
mig rive vil af Dine Arme,
Du, Moder, mig ey slippe maae;
i Døden jeg med Dig vil gaae!

Camilla (med Rædsel):

Du, mit Barn, skulde blive her!?

Adolph (omfavner hende).

Selv i Graven, naar Du er der!

Camilla.

Ney, ney! alle Verdens Kloder
et Barn som mit fremviser ey!

Adolph.

O, alle Sønner er' som jeg!
men ingen elsker meer sin Moder!

Camilla.	Adolph.
O, flygt ey bort, min Glædes Blund!	Det føler jeg i denne Stund!

Camilla (afsides):

Men han min Frygt ey maae opdage!

Adolph (afsides):

Dog hvis jeg skulde blive her! —

Camilla (som før):
Min Søn ey høre skal min Klage!

Adolph (som før):
Ah! denne Tanke rædsom er!

Camilla (afsides):	Adolph (afsides):
O, hielp mig, Gud! at han ey seer, at Haabet svinder meer og meer!	O, hielp mig, Gud! at hun ey seer, at Haabet svinder meer og meer!

Begge (til hinanden):
Ja, nær ved Dig — (afsides): Gud! hvilken Qval! —

(høyt):
Føler jeg Fryd! — (afsides): — iisner min Siel!

(høyt):
Ja, blide Glæder uden Tal
i denne Stund spaae varigt Held!

Camilla (afsides):	Adolph (afsides):
Gud! hvilke Rædsler vente mig!	Gud! hvilke Rædsler vente mig!

(høyt til Adolph):	(høyt til Camilla):
Mig denne Dag giør lykkelig!	Hos Dig Din Søn er lykkelig!
Naar jeg omfavner Dig,	Naar jeg omfavner Dig,
saa er jeg lykkelig!	saa er jeg lykkelig!

(Ophold, hvori de begge tie stille med qvalt Urolighed).

Adolph (sagte):

Jeg veed ikke hvordan det er med mig — jeg føler mig saa svag — en iisnende Kulde — farer igiennem mig! — O Gud! dersom hun mærkede det!

Camilla

(forfærdet og bævende):

Min Søn! Du blegner!

Adolph

(med tiltagende Afmagt):

Ney — kiereste Moder! — jeg er vel — meget vel — det — forsikkrer jeg Dig. — —

Camilla (fortvivlet):

Du bedrager mig — Dine iiskolde rystende Hænder! — O, mit elskede Barn! — Mangel paa Luft — Nød og Jammer — — !

Adolph

(kaster sig i hendes Favn).

Du lider jo de samme Qvaler som jeg; o, hvorfor kan jeg da ikke ogsaa udholde dem!

Camilla
(uden at kunne græde):

Jeg er vant til at være i denne fugtige Hule; men Du — Din Alder! — (Hun løfter Hænderne i Veiret med brændende Andagt): O Gud i Himlen! forbarm Dig over en ulykſalig Moder! Giv mig blot ſaamegen Styrke, at jeg igien maae kunne gyde Varme i min Søns Aarer! (Hun knuer Adolphs Hænder ſammen inden i ſine og aander paa dem).

Adolph
(med meget ſvag Røſt):

Moder! vær ikke utrøſtelig! Jeg er endnu ſtærk — o, jeg er meget ſt — — (han kan ikke tale Ordet ud).

Camilla (med et Skrig):

Han beſvimer! — (fortvivlet): Hvad ſkal jeg giøre! — Min Søn! — Adolph! — (Hun ſøger at bringe ham til ſig ſelv). Min Adolph! — (med Glæde): Han trykkede min Haand! — (atter med Smerte): O Gud! nu ſlipper han den igien! — Han døer! — (Hun vrider Hænderne). O Fortvivlelſe! jeg er Moder! ja! jeg føler det, jeg er Moder! — — (pludſelig): Men hvad er det for Glimt af Lys!? — Aldrig før har en ſaadan Klarhed trængt herned! — Skulde her komme Menneſker?! — (Et Skin af Fakler, hvormed man gaaer forbi Jernriſten, oplyſer Baggrunden af Hvælvingen noget. — fyrig): Min Søn! — (Hun griber hans

Hænder). Lev op igien! See! o, see! (Adolph løfter Hovedet afmægtig en Smule i Veiret). — O alting forsvinder igien! alting! — (Lampen, som hænger midt i Hvælvingen gaaer ud, og det bliver endnu skumlere). — Lampen gaaer ogsaa ud! — Mørket forøger endnu de Rædsler, som omspænde mig! — (Hun raaber i heftig Fortvivlelse): Alberti! — Loredano! — Hielp! — Hielp! — Alt — alt — Haab — for — svinder! — Det er — forbi! — — Omfavn mig, min Søn! — Tryk mig tæt — tæt op til Dit Bryst, og lad os døe sammen! — (De hvile i hinandens Arme. Rædselfuldt Ophold, som afbrydes af Musikken, der udtrykker de tunge Slag, hvormed Loredano og hans Følge søge at bryde igiennem Murene. Camilla lytter pludselig efter): Men hører jeg ikke Slag paa Murene — Hvælvingen giver Gienlyd — (med Haab). O jo! jo!

Camilla (knælende):

Evige Gud! O Miskundhed!
lad mine Jammerraab Dig røre!
til dette Barn skue naadig ned!
Mit Suk Du med Mildhed bønhøre!

(Hun lytter efter).

Tys! giv Agt!

Loredano (meget langt borte):

Camilla!

Camilla
(med Fryd til Adolph):
O, min Søn!
Hører Du? Gud opfylder vor Bøn!
(hun lytter atter efter med fyrigt Haab).

Loredano (som før):
Camilla!

Camilla.
Nu igien! — Hører Du?
(hun lytter efter; derpaa med Smerte):
Gud! men Lyden forsvinder nu! —
(efter et Ophold med Rædsel):
Alt er stille! — — Jeg hører ey meer!
(hendes Kræfter svækkes).

Choret
(nærmere og med megen Styrke):
Camilla!

Camilla
(med Anstrængelse til Adolph):
Hører Du?

Choret (som før):
Din Frelse er nær!

Camilla

(med Anstrængelse og tiltagende Afmagt, medens hun fører Adolph hen mod den Kant, hvorfra Lyden kommer):

O, frelser min Søn! — Jeg er her! —
Jeg er her! —

(Hun synker besvimet omkuld).

Adolph

(med et Skrig, idet han knæler ved Siden af Camilla).

Evige Gud! O, Miskundhed!
lad mine Jammerraab Dig røre!
til hendes Qval skue naadig ned!
min Bøn for min Moder Du høre!

(Camilla kommer lidt efter lidt til sig selv, og reiser sig paa Knæ med Adolph i Favnen).

Begge

(med foldede opløftede Hænder):

Mit jamrende Raab Du bønhøre!

(Man seer paa eengang Muren i Baggrunden styrte stykkeviis ned; Jernristen synker ind med heftig Støy, som tillige udtrykkes ved Musikken. Camilla giver et stærkt Skrig, og tænker blot paa at beskierme Adolph, som igien skielver for hende, hvorved de komme til at staae i en malerisk Stilling. Loredanos Følge, som er forsynet med Fakler, bliver deels siddende, deels staaende i forskiellige maleriske Stillinger paa de styrtende Ruiner. Loredano springer først ned, iler frem og styrter for Camillas Fødder. Almindeligt Tableau).

Marcellin, Strozzi, Fabio og hele Choret.

O, glade Stund! O, søde Fryd!
See, Himlen Hielp i Nøden sender!
Algodheds Gud belønner Dyd,
og Moderens Qvaler han ender!

Camilla og Adolph.

Evige Gud! Algodheds Væld!
jeg mod Dig rakde mine Hænder!
Inderlig Tak fylder min Siel;
thi kierlig min Jammer Du ender!

Loredano.

Evige Gud! Algodheds Væld!
jeg mod Dig rakde mine Hænder!
Inderlig Tak fylder min Siel;
de Lidendes Qvaler Du ender!

Loredano.

Camilla! — De, min Onkels Gemalinde! — O Himmel! nu seer jeg — Høymodige himmelske Væsen!

Fabio.

Det er hende!

Camilla (med Varme):

Loredano! — min Befrier! — (tungsindig og uden Bebreidelse): Ophavsmanden til alle mine Ulykker!

Loredano.

De ere endte! for evig endte!

Camilla.

O! var det muligt! — Og min Gemal?

Loredano.

Kongen har befalet, at han skulde bringes til Neapolis. Man beskylder ham for at være Deres Morder.

Camilla (heftig):

Han er i Fare! kom, min Søn! kom! lad os frelse Din Fader! min elskede Alberti!

Anden Scene.

Camilla. Adolph. Loredano. Marcellin. Strozzi. Choret. Lauretta.

Lauretta (ilende).

Han kommer tilbage! de komme allesammen tilbage!

Camilla.

Alberti!?

Adolph (paa samme Tiid):

Min Fader!?

Loredano (ligeledes):

Hvad siger Du?

Lauretta (til Camilla):

Da han saae sig nødt til at lade baade Dem og sin Søn blive i denne forfærdelige Hvælving; da han betænkde, at Herren der — (hun peger paa Loredano) — som han ikke fik sagt uden et Par Ord, maaskee ikke engang var istand til at finde Nedgangen — at

hans Kone og hans Søn skulde vansmægte og døe af Hunger, saa seirede Medlidenhed i hans Hierte! „Hun skal leve!" raabde han: „de skal begge to leve! Jeg vil befrie dem, see dem lykkelige og døe!" — Derpaa har han bekiendt alleting, og nu bringer man ham tilbage! — Der ere de!

Marcellin og Strozzi.

Der ere de!

Tredie Scene.

De Forrige. Alberti. En Drabant. Vagt.

Camilla.	}	Alberti! —
Adolph.	}	Fader!
Loredano.	}	Min Onkel! —

Alberti.

Min Kone! — Min Søn! — See, der ere de! Jeg vil ikke mere forlade dem!

Drabanten (til Camilla):

Naadigste Frue! Deres Gemal beskylder Dem; han har giort mere; han har selv tiltaget sig den Ret at straffe Dem. Dersom De er uskyldig, kan intet retfærdiggiøre ham, og jeg træder selv frem som hans heftigste Anklager.

Camilla

(i voldsom Sindsbevægelse):

Dersom jeg er uskyldig! — Alberti — —

Drabanten.

Da fortiener han al Lovenes Strenghed!

Camilla

(synker næsten afmægtig ned over sin Søn).

O! — — Jeg er straffskyldig.

Alberti (med megen Varme):

Ney! ney! Den, der i dette samme Øyeblik har villet giøre sin Ære mistænkt for at frelse mig — den, der har kunnet opoffre sig for at blive sin Eed tro — o, hun fortiener Tilliid, naar hun forsikkrer, at hun ikke er strafværdig! —

Loredano (skamfuld):

Min Onkel, viid — —

Alberti (for Camillas Fødder):

Men Du — kan Du nogensinde tilgive mig? — O! Du maae hade mig!

Camilla (med Varme):

Aldrig! — (hun peger paa Adolph): Du er jo hans Fader!

Alberti.

Min elskede Camilla!

Loredano.

Det er paa mig allene Retfærdighedens hele Vægt maae falde; mig var det, som har forvoldt alle hendes Qvaler!

Alberti (høyst forundret):

Hvad siger Du! Det var Dig!

Loredano.

Dengang kiendte jeg ikke de Baand, som foreenede Dem med denne dydige Engel!

Adolph.

Fader! han har frelst hendes Liv!

Alberti (til Loredano):

Denne Handling udsletter Din Brøde. — (til de andre): Mine Venner! ville I hielpe mig at giøre al den Uret god igien, jeg har begaaet? — O Camilla! kunde jeg tolke de Følelser, den Beundring, som giennemstrømmer min hele Siel!!

Fabio

Gudskee Lov, at det faldt saadan ud!

Loredano.

Vi ville strax ile til Neapolis, for at retfærdiggiøre Alberti!

Camilla (med Inderlighed):

Ja! men førend jeg forlader dette Sted, hvor jeg har fældet saa mange Taarer, Gud! o, saa modtag min brændende Tak, fordi Du igien har skienket mig Æren, — (hun omfavner Alberti og Adolph) — min Mand og min Søn!!

Slutnings-Chor.

Camilla.

Lyksalige Dag! Du henrykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv skal smykke!
Jeg til mit Bryst min Mand kan trykke!
I sønlig Favn kan jeg nyde mit Held!

Adolph.

Lyksalige Dag! Du henrykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv skal smykke!
(til Camilla):
Jeg til mit Hierte Dig tør trykke!
I Moderfavn kan jeg nyde mit Held!

Alberti.

Lyksalige Dag! Du henrykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv skal smykke!
(han favner Camilla).
Jeg til mit Bryst min Viv kan trykke!
I venlig Favn kan jeg nyde mit Held!

Loredano.

Lyksalige Dag! Du henrykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv skal smykke!
Jeg dele skal den Ædles Lykke!
I Venskabs Favn skal jeg nyde mit Held!

Marcellin, Fabio, Lauretta, Strozzi og Choret.

Lyksalige Dag, som henrykker vor Siel!
(til Camilla):
Milde Glæder Dit Liv skal smykke!
Dig Kierlighed skal skienke Lykke!
I Ømheds Favn skal Du nyde Dit Held!

Camilla.

Synger høyt om min Fryd!

Alle.

Vi lovsynge Din Dyd!

(Under et almindeligt stort Tableau falder Dækket).

Ende paa Stykket.